71STE JAARGANG No. 9190 DONDERDAG 2 DECEMBER

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858. Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Zware gas-brand op Valentijn

Ontploffing aan boord van Venezolaanse schoener Eloisa

Honderden gas-cylinders vlogen de lucht in

Emmastad. — „Twee tankers zijn in het Schottegat in brand gevlogen", verzekerde iemand ons, die het zeker kon weten, want hij had het zelf gezien. En deze mededeling werd fel gekleurd door de oranje vuurgloed, die vanuit het Schottegat ten hemel steeg, waarbij zware rookkolommen een spectaculair aanblik boden. Anstig sirene geloei accentueerde deze onheilspellende mededeling, welke gelukkig op loze voosheid berustte. Het verkeer in de binnenstad was onmiddellijk gestremd in verband met de vele nieuwsgierigen, die de stad afpeilden ,waar zij een glip konden opvangen van de brand. Isla employe's woonachtig in de stad begaven zich snel naar de plaats des onheils om mogelijke assistentie te verlenen. Er werd op de Isla direct groot alarm gegeven.

Wat er wel gebeurde was dat gisteravond tegen halfzes de lucht na een felle vuurgloed oplichtte en enkele ontploffingen de zware rookzuilen aankondigden. Aan boord van de Venezolaanse schoener "Eloisa" had zich een ontploffing voorgedaan, waardoor brand in de machinekamer ontstond. Ook het ruim werd aangetast en met het ruim de 950 cylinders Sheliane-gas welke voor Venezuela bestemd was. De Shellane-gas vormde het dankbaar materiaal, waardoor de brand abnormale afmetingen kon aannemen.

Bemanning uit schip geslingerd

Het gehele schip was een laaiende vuurzee. Door de ontploffing werden enkele bemanningsleden uit het schip geslingerd, terwijl degenen, die zich in het ruim bevonden in het water sprongen om het vege lijf te redden.

De brand is evenwel niet ontstaan, tijdens het laden van het schip, doch nadat het schip reeds geladen was en gereed lag voor vertrek.

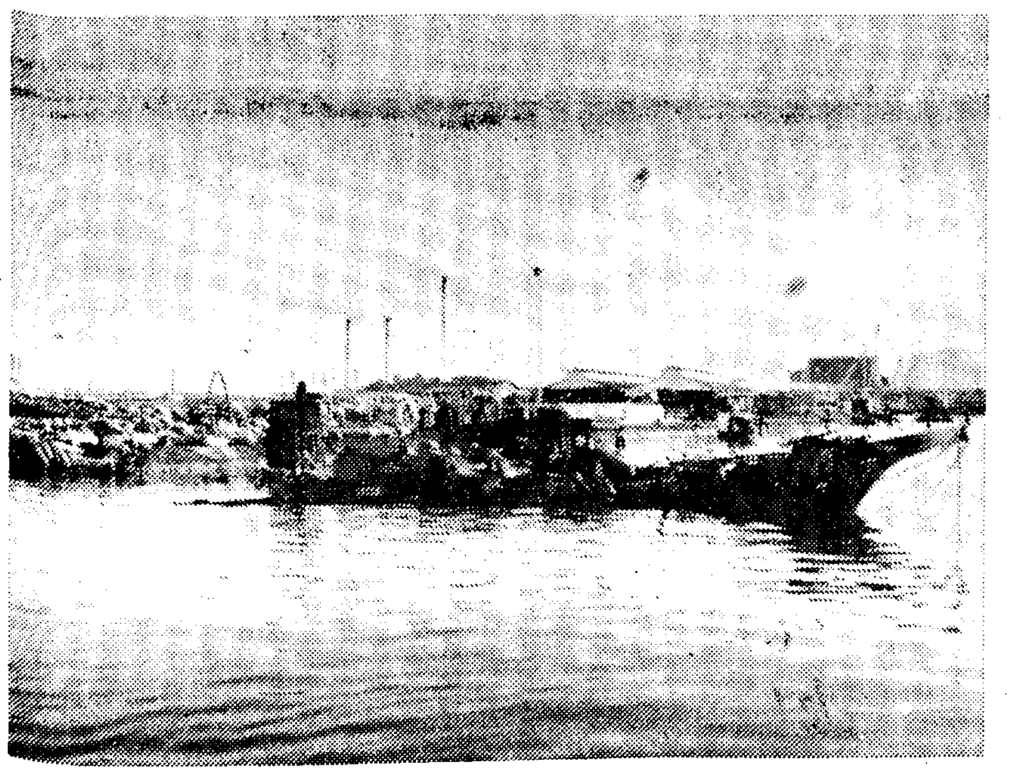
Omtrent de juiste oorzaak van de brand is momenteel het onderzoek nog gaande. De lading van de schoener — 950 cylinders propaangas — vatte vlam met de inmiddels bekend geworden gevolgen. Schip en lading zijn totaal verloren gegaan. Bedoelde schoener was niet verzekerd.

Van de opvarenden werden drie schepelingen, t.w. Lunar, Moriego en Cedeno, — gelukkig niet heel ernstig, gewond.

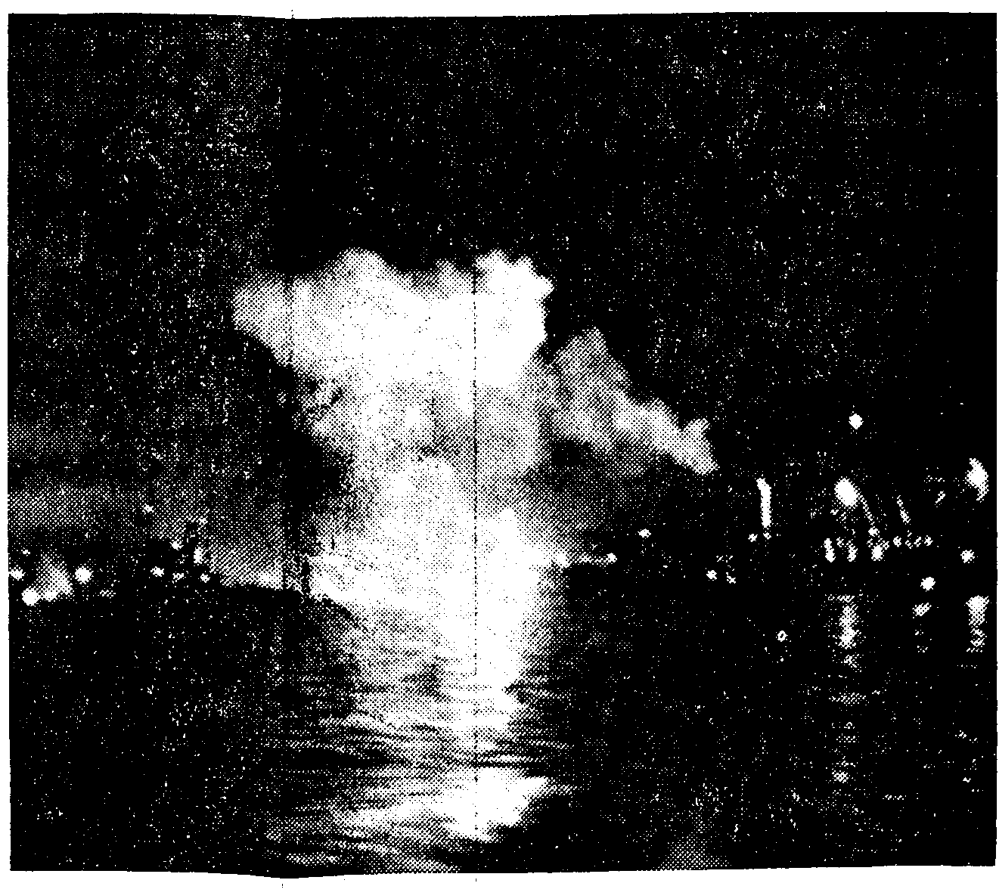
Een gewonde werd in het Sanatorium opgenomen, de andere bemanningsleden van de „Eloisa" zijn na een „shockbehandeling" in Hotel Metropole ondergebracht.

De schade op de kade is beperkt gebleven tot enkele in de onmiddellijke nabijheid van de meerplaats van de „Eloisa" staande voertuigen van de C.P.I.M..

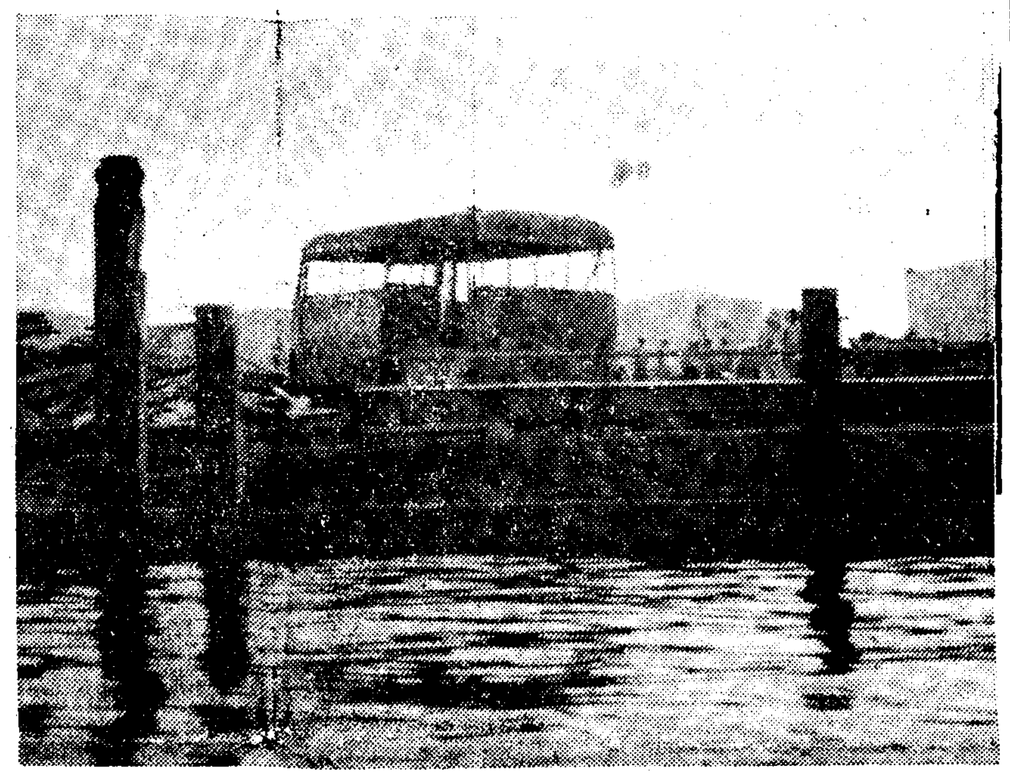
De bedrijfsbrandweer slaagde erin binnen een uur het vuur te bedwingen. Zij heeft uitstekend werk verricht. Van de walkant werden de op de kade liggende materialen en cylinders met drie straalpijpen nat gehouden, terwijl tevens de nieuwste schuimblusbrandweerwagen werd ingezet. Van de waterkant bestreden twee brandweerboten en de sleepboten de „Parmo" en de „Neptunes" met hun waterkanonnen de vuurhaard op de schoener. In de nabijheid gemeerde tankers werden versleept, teneinde uitbreiding van de brand door eventuele exploderende cylinders te voorkomen.

De verwoesting op Valentijn na de hevige brand en ontploffingen gisteravond. Het Venezolaanse barkje „Eloisa" was gezonken en bijna geheel vernield, wijd en zijd lagen de gascylinders, bestemd voor Venezuela, leeg, door elkaar. Gelukkig heeft de Isla-brandweer het vuur kunnen bedwingen om uitbreiding van de brand te voorkomen. Het vuur zou anders zeker de 200 meter van de plaats van de brand gelegen Ethylplant hebben bereikt.

De brand op Valentijn. Met een enorme dreun ontplofte de gascylinders en vlogen achter elkaar de lucht in. Een zware rook dreef over Buena Vista zeewaarts. Fel lichtten de vlammen op bij het ontploffen van de gasflessen. Op overigens veilige afstand van de vlammen lag de „Parmo", (links op de foto).

Troosteloos staat deze totaal uitgebrande en geblakerde autobus op het terrein. Van staketsels, verwrongen buizen en pijpleidingen valt weinig te reconstrueren van wat voor de brand en de explosies heeft bestaan.

Generaal Bach hoofd general operations KLM?

's Gravenhage — „De Volkskrant" van heden meldt, dat generaal-majoor-vlieger J. A. Bach, directeur materieel van de Koninklijke Luchtmacht, een functie zal aanvaarden bij de K.L.M. als hoofd van de afdeling generaal operations als opvolger avn de heer H. van Balkom. De heer Van Balkom werd belast met de leiding van het bureau veiligheid van de K.L.M. De benoeming van generaal Bach zou zijn geschied op verzoek van de president-directeur der K.L.M., oud-generaal Aler. De heer Bach zou zijn functie op 1 Mei 1955 aanvaarden.

Op informatie deelde de K.L.M. aan het A.N.P. mede, dat dit bericht „zeer voorbarig" was, maar dat er „wel plannen in deze richting" bestaan.

De telegram-kwestie

Churchill toont zich rouwmoedig

Londen. — Churchill heeft in het Lagerhuis gezegd, dat misschien per slot van rekening het telegram over het teruggeven van wapens aan de Duitsers in geval van Russische agressie in 1945 niet verzonden is. Het telegram is niet tussen de stukken gevonden ondanks intensief zoeken. Dit zoeken wordt voortgezet. Toen hij de vorige week te Woodford de verzending van dit telegram bekendmaakte, dacht hij, dat het verzonden en in zijn mémoires gepubliceerd was. Het komt echter niet in zijn mémoires voor.

Churchill zei, dat het hem spijt de regel niet in acht genomen te hebben, die hij anderen dikwijls inprentte om namelijk te controleren wat men aan eigen woorden aanhaalt. De kwestie van het telegram werd te berde gebracht door de socialistische oud-minister Shinwell.

De juridische opleiding in Suriname

De rechtsschool geniet de trots van Surinaamse gemeenschap

's-Gravenhage. — „De Surinaamse gemeenschap is trots op haar rechtsschool", aldus eindigde mr H. de Groot een radio praatje voor de rubriek „De Rijksdelen Overzee", getiteld „Het recht en de juridische opleiding in Suriname", waarin hij de moeilijkheden schetste, waarmee de rechtspleging in Suriname heeft te kampen. Dank zij het concordantie-beginsel is het Surinaamse recht in hoofdzaak gelijk aan het Nederlandse. Maar de wetboeken zijn in Suriname nog schaars; een nieuw zich vestigend advocaat heeft de grootste moeite en verschrikkelijk veel kosten om een volledig stel te krijgen.

Men moet zich veelal behelpen met Fruins Nederlandse Wetboeken, die wel bijna altijd het goede antwoord geven, maar verveiend wordt het in gevallen, waarin de Surinaamse wet afwijkend is. Een grote handicap is het geringe aantal van de Surinaamse bevolking; men kan geen uitgave als Fruins Wetboeken laten drukken in een klein aantal exemplaren. Slechts èèn enkel Surinaams wetboek is in moderne uitgave verschenen, verzorgd door de huidige Surinaamse procureur-generaal. Voor een gewone uitgever loont het niet en is economisch niet verantwoord. Hetzelfde geldt voor hand- en studieboeken. Dit kan alleen voor die werken, welke specifiek Surinaams moeten zijn en toch buiten Suriname belangstelling wekken, zoals het Surinaamse Staatsrecht van mr Buiskool. Een Surinaamse jurisprudentie-uitgave is er eigenlijk niet; er verschenen tot dusver slechts enkele exemplaren.

Spreker durft het aantal mensen, dat bereid is daarop te abonneren, niet eens noemen, omdat men misschien de indruk zou krijgen, dat spreker de zaak belachelijk zou willen maken. Daarom met het Surinaamse recht aangepast zijn aan het recht van een ander land, in casu Nederland, en spreker acht zulks niet bezwaarlijk.

Hij zette vervolgens de opleidingsmogelijkheden en de bezwaren, die voor Surinamers verbonden zijn, aan de universitaire opleiding, b.v. de eisen van toelating en de kosten en bezwaren van het volgen van een particuliere opleiding in Suriname. Daarom is in 1948 in Suriname een eigen Surinaamse rechtsschool opgericht, ook **omdat de moderne tijd meebracht. dat zoveel mogelijk Surinaamse krachten** voorrang bij benoeming krijgen. Het initiatief tot de oprichting van de rechtsschool is uitgegaan van mr dr De Miranda. Aanvankelijk was er een veel te groot aantal studenten, doch dat heeft zich gaandeweg hersteld. De opleiding is wel minder wetenschappelijk dan in Nederland en de docenten zijn mannen uit en in de practijk, die voor strikte wetenschapsoefening weinig tijd hebben. Maar zij zijn trots op deze nevenfunctie ... school een prettige sfeer en de resultaten zijn zeer bevredigend.

Econ. conferentie te Rio

Ver. Staten zullen Latijns-Amerik. landen helpen

Rio de Janeiro. — De inter-Amerikaanse Economische Conferentie heeft een aantal resoluties aangenomen ten gunste van de economische samenwerking in het Latijns Amerikaans gebied. De Verenigde Staten hebben de verzekering gegeven dat zij bereid zijn de Latijns Amerikaanse landen zoveel mogelijk te helpen.

In de loop van de komende maanden zullen de regeringen en de door de conferentie aangewezen organen de aanbevelingen van de conferentie in daden moeten omzetten.

De slotzitting van de conferentie zal morgenavond worden gehouden, waarna de redactiecommissie de definitieve teksten der resoluties zal vastleggen.

Van Gogh-tentoonstelling te Bern

Bern. — Te Bern is een Van Gogh-tentoonstelling geopend die tot eind Januari zal duren. Er zijn 73 schilderijen en honderd tekeningen.

De opgebrachte walvisvaarders

Lloyd's wil drie millioen dollar betalen

Lima. — Volgens het doorgaans welingelichte blad „El Crónica" zou de verzekeringsmaatschappij Lloyd's er, naar verluidt, in toegestemd hebben de boete van drie millioen dollar, die een Peruaanse regering aan Onassis opgelegd heeft, te betalen.

Deze kwijting zou automatisch tot gevolg hebben, dat de vijf opgebrachte walvisvaarders, waaronder de traanfabriek „Olympic Challenger", worden vrijgelaten, waardoor zij nog aan het visseizoen in het Zuidpoolgebied zouden kunnen deelnemen. Hoewel, aldus „El Crónica", van officiële zijde geen bijzonderheden beschikbaar zijn, zou de betaaltermijn der boete vijf dagen belopen. De aanzegging zou twee dagen geleden overhandigd zijn.

Fatima-groep gewijd

Schooljeugd spaart Maria-Monument met snoepcenten

Otrabanda's stadsschoon in hoge mate verrijkt

Willemstad. — Hedenmorgen om half negen trok een stoet jongens uit de poort van het St Thomas college langs de hospitaalweg. De Eerw. Zusters van het Hospitaal sloten zich daarbij aan alsmede de Rector, de Zeer Eerw. P.M. Hulsman, P.J. Berlage Conrector en P.N. v.d. Seys. Deze processie begaf zich naar de grote Fatima-groep, welke vlak voorbij de ingang van de weg naar het Hospitaal op het terrein der Fratersschool is verrezen.

Van dit monument werden de beelden door de leerlingen bij elkaar gespaard. Het voetstuk werd door de Zusters van het Hospitaal geschonken.

Onder het zingen van „Te Lourd op de bergen" kwam de stoet nader en schaarde zich rond het beeld. Onder de aanwezigen bevonden zich ook de Pastoor der parochie de Zeer Eerw. P.A. Spekle en de Zeer Eerw. Fraters Franciscus en Radulfus.

Nadat allen zich rond het monument hadden geschaard — behalve de leerlingen van het St. Thomascollege waren er ook de hoogste klassen van de St Vincentiusschool en van het St Willibrorduscollege — zette het zangkoor van Frater Dismas dat schoon in toog en superplie gestoken was, „Magnificat" in, waarvan alle aanwezigen telkens de tegen strofe zongen.

Hierna wijdde P. Rector het beeld en hield een toespraak waarin hij er op wees, dat dit monument een eerherstel aan Maria moet zijn, nu zij nog onlangs uit een der stemlokalen werd verwijderd. Maria is vrijwel altijd aan kinderen verschenen, zodat onze jeugd hierin een aansporing moet vinden tot grote godsvrucht voor Maria.

Nadat nog enige liederen gezongen waren, en gebeden — o.a. voor de zieken — gezegd, trok de stoet langs de zelfde weg weer terug.

Een ieder die zich in de toekomst langs deze plaats door de Breedestraat zal haasten, zal moeten toegeven dat Curaao een prachtig monument rijker is geworden.

Een close-up van het Maria-beeld uit de Fatima-groep, die op het terrein van het Sint Thomascollege verrees.

Een overzicht tijdens de wijdingsplechtigheid. Frater Dismas leidt de Maria-lof uit honderde jonge kelen.

Heilige Vader herstelt langzaam

Rome. — Z.H. de Paus herstelt langzaam van zijn recente inzinking als gevolg van maagklachten, de Heilige Vader had een rustige nacht en wordt minder geplaagd door hik-aanvallen dan in vorige dagen. Desalniettemin volgt de Paus met zorg de hem voorgeschreven rustkuur, hoewel hij wel vanmorgen een kleine wandeling maakte. Voorts ontving hij Mgr. Domenico Tardini, pro-secretaris van Staat voor het voeren van besprekingen over belangrijke kerkelijke aangelegenheden.

Colombiaanse handelsvloot breidt dienst uit

Bogota. — De vloot van de Flota Mercante Grancolombiana zal met ingang van 1 Januari 1955 haar dienst uitbreiden tot de Noord Amerikaanse Westkust. Om de veertien dagen zal een dienst worden onderhouden van Ecuador over Tumaco en Buenaventura in Columbia, en de midden Amerikaanse havens van de Westkust, naar Los Angeles, San Francisco, Vancouver en Seattle.

> **Recht tot 't hart**
>
> — Goede manieren bestaan uit kleine opofferingen.

Sint Nicolaas in Roxy-zaal vol opgetogen kinderen

Willemstad. — Een „volgeladen" Roxy-theater heeft gistermiddag genoten van de speciale Sint Nicolaas middag voor de kinderen, welke georganiseerd was door het Damescomité. De goede Sint, die vergezeld was van zijn acht zwarte Pieten, die erg springerig waren (volgens de Sint heeft de kok des middags i.p.v. slaolie, wonderolie gebruikt bij het eten) arriveerde tegen vier uur in het theater, waar de kinderen reeds vol ongeduld en spanningf zaten te wachten. Tevoren waren enkele aardige tekenfilmpjes gedraaid, die het jonge volkje opgetogen maakten.

De Spaanse Danseres, een der „poppen" die Sinterklaas meebracht, moest voor haar dansen een enthousiast applaus in ontvangst nemen.

Om de tijd tussen halft vier en vier uur te doen, zongen enige kleintjes uit de zaal Sint Nicolaasliedjes voor de microfoon. Toen de bejaarde Sint eindelijk de zaal betrad, juichten en zongen de kinderen hem geestdriftig toe. De Sint begon met zijn aandachtig gehoor in het Nederlands, Engels en Papiamento toe te spreken. Hierbij verklaarde hij dat zijn costuum wel wat veranderd was vergeleken bij Zaterdag, maar dit komt volgens de goede bisschop door het feit dat hij nu zijn tropencostuum had aangetrokken, een costuum voor speciale gelegenheden. Het liedje, dat de kinderen voor Sinterklaas zongen was aardig, de Zwarte Pieten echter zongen erbarmelijk, de Sint kon het niet aanhoren.

De enorme zak van Sinterklaas bevatte aardige verrassingen, een „pop" die mamma kon zaggen, een die een Sint Nicolaasliedje kon fluiten op een blokfluit, een beer, een vos en een baas en „last but not least" een Spaanse danseres. Met een enorme sleutel werden de poppen opgedraaid om vervolgens hun kunsten te vertonen. De Spaanse danseres deed het leuk, een applaus was de beloning van de zaal.

De Sint arriveert. Blij en opgewekt zingen de kinderen hem toe. Eenieder wil de hand reiken van de Goed Heilig Man. Zoals de foto toont, was de zaal tot berstens toe gevuld.

Sint Nicolaas ging hierna de cadeautjes aan de kleine vereerders uit reiken. In lange rijen stelden de kleinen zich op om een voor een op het toneel te verschijnen. Voor allen had de Heilige Man een vriendelijke woord.

De uitslagen van de loterijen, die in de pauze gehouden werden, luiden als volgt; op No. 241 van de witte kaart viel een bread toaster, no. 552 van de gele kinderkaart won de grote rubberboot, de poppenwagen ging naar het nummer 38, terwijl de electrische trein op no. 31 viel. Het is een gezellige middag geworden. De verlichting werd verzorgd door de bekende „radioman" Rico, die zich zo bijzonder verdienstelijk heeft gemaakt met de aanbrenging van de verlichting op de Sithoc Fair.

Training van Nederl. keepers begonnen

's Gavenhage. — Onder leiding van bondstrainer Donnenfeld is de centrale training begonnen van de doelverdedigers van de Nederlandse Eiftalclub welke elke Maandagavond op het terrein van Haarlem wordt gehouden.

Uitgenodigd waren Bekkering van Quick uit Nijmegen; van der Vliet van DOS; van der Lee van HFC. Vermeer van Xerxes; Pieters van Graafland en Feyt van Willem II. Steiger van PSV had medegedeeld, dat hij wegens drukke werkzaamheden niet aan de training kan deelnemen.

Vijfde Sectie van Mariaal Congres

Maria en de rijpere jeugd

Harry da Silva sprak over: „Maria en de jongeren"

Willemstad. — Onder Voorzitterschap van de heer J.J.W. Verstappen hield de vijfde Sectie van het Mariaal Congres, gewijd aan „Maria en de rijpere jeugd" zijn eerste vergadering in de toneelzaal van Habaai. Deze was speciaal bestemd voor de vrouwelijke jeugd van de Mulo- en Middelbare scholen.

Maandag a.s. zal, eveneens op Habaai, een bijeenkomst zijn voor de mannelijke jeugd van Muloscholen en H.B.S..

Toen om 6 uur de Voorzitter de vergadering opende, was de zaak geheel vol. Spreker heette allen hartelijk welkom en noemde de redenaar van de avond, de heer H. da Silva, te goed om aan zijn toehoorders, dan dat veel woorden aan een introductie behoefde te wijden.

Voordat hij echter het woord gaf aan de heer da Silva droeg *Joan Peterson*, leerlinge van „Maria Imaculata" *Maria te Cannes*" van Jan Engelman voor.

De heer *da Silva* ving zijn rede „*Maria en de jongeren*" aan met te wijzen op de grote Godsvrucht welke in de Middeleeuwen voor Maria bestond, een devotie die tot uiting komt, zowel in de werken der mystieken van deze periode als in de indrukwekkende basilieken en kathedralen, welke in die tijd werden gebouwd.

Echter toen zowel als nu zijn er mensen die deze godsvrucht niet al te wel aanvaarden kunnen, omdat zij menen dat ze afbreuk doet aan de eer die Christus, de Zoon van God moet worden gegeven. Doch Spr. betoogde omstandig dat de Godsvrucht tot de Moeder geenszins de eer in de weg staat van de Zoon, omdat, volgens het woord van de H. Bernardus „elke lofprijzing van de Moeder de Zoon toekomt".

Het grote verschil tussen de Middeleeuwen en onze moderne tijd is wel, dat de eersten leefden in een diep besef van de Erfzonde, terwijl onze tijd die ontkent en daarmee de noodzaak van de verlossing door Christus. Dit is de diepste reden, waarom de verlichte ationalist van vandaag „ons met een medelijdende glimlach aanziet" en „de Maria-verering als afgoderij of op zijn zachts als een zielige vertoning van kwezelachtige vroomheid beschouwd. De wetenschap moet de oplossing van alle levensraadsels geven. Dat is zijn dogma.

Zelfs onder de katholieken zijn er echter aan wie Maria niets zegt, of als zij iets zegt dan in een taal die zij niet verstaan omdat zij die vergeten zijn. Aan zulken onder zijn gehoor, zo die er mochten zijn, houdt spr. de volgende kettinggedachte voor.

Gij zijt Katholiek, d.w.z. gij gelooft in de Openbaring. Gij gelooft aan de verlossing der mensheid door Gods Zoon. Gij gelooft, dat Maria door de Moeder van Gods Zoon te worden, Medewerkster „werd „aan het Verlossingswerk. Kunnen wij, in het licht van dit geloof, de geheel uitzonderlijke plaats ontkennen, die Maria tussen God en de mensen inneemt? En kunt ge dan ontkennen dat de Maria-verering alle reden van bestaan heeft en dat wij dus geen goede katholieken zijn, wanneer wij hierin te kort schieten?

Een flinke jongeman, vervolgde spreker, wiens vader de Hindostaanse Godsdienst belijdt, maar wiens moeder Katholiek is, antwoordde me onlangs op een desbetreffende vraag als volgt:

„Zeker ben ik katholiek, en goed ook. Voor mijn geloof heb ik alles over, voor Jezus en de Moeder."

Wel tekenend voor het geloof van deze jongeman is het feit, dat hij de Zoon en de Moeder noemt; merkwaardig is het dat hij „de Moeder" en zo het moederschap van Maria zag als allen omvattend. Jezus' Moeder maar ook onze Moeder.

Vervolgens gaat spr. in op het zedelijk verval en de onwetendheid betreffende de verplichtingen tegenover God en de evenmens die onze tijd kenmerken.

Het schijnt, zegt hij „dat er zich niemand om bekommert dat een ziekelijke begeerte naar wilde sensaties en nieuwe vormen van losbandigheid het menselijk geluk reeds hier op aarde moet bieden. De Paus zegt: „De verheerlijking van de onzedelijkheid is zover gekomen, dat ze openlijk in het publiek wordt tentoongesteld en deel uitmaakt van het economische en sociale leven van een volk; doordat ze de treurigste wonden en de ongelukkigste zwakheden van de mensheid uitbuit voor winstbejag".

Tot hen die menen immuun te zijn tegen infectie van deze geest, zegt spr dat zij zich zelf misleiden, wanneer zij althans niet de voorbehoedmiddelen gebruiken, die de Godsdienst ons biedt En een machtig middel onder deze is de Godsvrucht tot Maria.

Spreker somt Maria's verschijningen op gedurende de laatste eeuw en herhaalt de algemene tendens van haar boodschap.

„Pénitence, en Zij schreit; Ze schreit te Parijs, Ze schreit te La Salette en Ze schreit te Lourdes en de woorden die in de grot gesproken werden, zouden te Fatima dreigender klinken Pénitence.

Om de redding van de wereld te kunnen volvoeren, vraagt zij:

1. devotie, toewijding aan Haar Onbevlekt Hart;
2. de viering van de eerste Zaterdag van de maand;
3. het aanvaarden van de moeilijkheden van het leven in de geest van eerherstel en boete;
4. dagelijks Rozenkransgebed.

Spreker spoort allen aan om nog heden met het dagelijks bidden van de Rozenkrans in hun huisgezin te beginnen en besluit zijn rede met de woorden:

„Moge de Koningin van het Licht en de Wijsheid te helder doen zien en beseffen, dat slechts een ding noodzakelijk is: de redding van Uw onsterfelijke ziel."

Na deze inspirerende toespraak declameerde Henk Zechterberger: „Het Mirakel" van Martinus Nijhoff, waarna de Voorzitter Spreker zowel als declamatoren bedankte.

Tot besluit werd de film „Fatima" gedraaid, welke een schone kroon op een goed geslaagde vergadering was.

Teerbrand op Nieuwpoort

Willemstad. — Gistermorgen omstreeks half acht waren enkele mannen op Nieuwpoort bezig teer te koken in een voorverwarmer. Plotseling kookte het over en viel op een truck Dit voertuig, dat met 1000 gallon roo' oil beladen was, vloog direct in brand Een van de werklieden probeerde nog de truck te redden door deze weg te duwen, maar het was reeds te laat daar de banden van de truck reeds vlam hadden gevat. De spuit van Rio Canario rukte direct uit en slaagde er spoedig in de brand te blussen.

F. (Curom-ANV-Henderson) Visser viert zilveren dienstjubileum

Willemstad. — Gisteravond leek de grote zaal van Piscadera Baai Club wel veranderd in een bloemenzaak.

De heer F. Visser hield nl. ter gelegenheid van zijn 25 jarig dienstverband bij de fa John Henderson een party voor leden van het personeel en genodigden.

Onder de aanwezigen, die van hun belangstelling blijk gaven, zagen wij o.a de heren Hirschberg, Brits Consul; Mr F. Jas, A. Moron, W.F.G. Mensing en vele anderen.

De heer Visser neemt op ons eiland een unieke plaats in op cultureel gebied en is, zoals een ieder weet, voorzitter van de Curom, bestuurslid van het A.N.V. en vervult nog menige andere functie in het culturele leven van Curaçao.

Er was een gezellige drukte en wij hoorden de oudgedienden van Curaçao sterke verhalen van „hoe het vroeger was", ophalen.

Wij wensen de heer Visser nog vele jaren op Curaçao en hopen, dat wij nog vele keren met hem in zijn Culturele werkzaamheden te maken mogen hebben Op de foto zien wij v.l.n.r. de heer Waight, chef-personeelszaken, mevr. en de heer Visser en de heer G.T. Nixon, directeur Henderson.

Pianorecital van Georgy Sandor

Willemstad. — Onder auspiciën van de Curaçaose Kunstkring concerteerde in een tamelijk goed bezette Stadsschouwburg de Hongaarse pianist Gyorgy Sandor in een programma rijk aan compositorische tegenstellingen Een gevarieerd programma derhalve dat zo veel goeds beloofde in te houden. Helaas, het vervelende was, dat Gyorgy Sandor meende op deze avond zijn auditorium, waaronder Z. Exc. Gouverneur mr Struycken, niet in het onzekere te laten omtrent zijn technisch kunnen met een volledige opoffering van alle andere schoonheidswaarden, die een piano recital weet te bieden.

Hij heeft ons — althans vóór de pauze — geen enkele moment weten te boeien of te ontroeren. Sandor demonstreerde met zo'n klavieroverwicht zijn rijk gegarneerde klankvolumen en brilliante techniek, dat de warmte en gloed, die bijvoorbeeld een Bach en Beethoven bezield hebben toen zij hun scheppingen aan het papier toevertrouwden, totaal teloor gingen. Zijn snelheden en fortissimo's hebben de bedoeling alles overtreffend te zijn, ontelbare noten worden als het ware geproduceerd in een kolkend schuim van super-virtuositeit. Zijn expressie is soms zeer donker pathetisch geaccentueerd, om even later zich weer te ontladen in een mechanise interpretatie. Dit was jammer te noemen, want het programma waarin Bach Fantasie in c-kl), Beethoven (Waldstein-sonate, Opus 53 in c-gr.t.) en Schumann's symphonische etudes beloofden aan muzikale evenementen zeer veel te bieden. Nu was de mechanisatie, hoe perfect van uitvoering ook een sta-in-de-weg voor het sentiment dat in genoemde oeuvres zo'n integrerend deel vormt.

Dat wil niet impliceren, dat niet geen goeds gereleveerd zou kunnen worden van Sandor's concert. Bijzonderlijk het programma na de pauze was een verademing.

Met het volle accent op de moderen, had dit onderdeel boeiende aspecten genoeg voor de toehoorders. Want toen klonk zijn programma ineens menselijk en levend, warm en sprankelend, vooral in Bartok's geraffineerd voorgedragen Rondo, "La terrace des audiences du clair de lune" van Debussy was een sfeervol stuk, waarin Sandor breed-uit zijn gevoel wist te etaleren, zonder te chargeren. Hij had in dit programma onderdeel dan ook alle gelegenheid de grillige effecten die de werken van Bartok — ook een toegift was er een van Bartok, n.l. Ritmo Bulgaro — kenmerken, te kunnen excelleren. Sandor vertolkte die met veel brio en psyche, evenals de Suggestion diabolique van Prokofieff.

De toon deed aangenaam aan, evenals de technische beheerstheid. Werken van minder romantische inslag moeten — getuige het concert van gisteravond — de solist beter liggen. Dit bleek onder meer duidelijk uit de eerste toegift, waartoe Sandor zich door het warm applaus liet verleiden, n.l. een valse brilliante opus 34 nr 1 van Chopin, welke gevoelloos aandeed ten opzichte van merengenoemde Bartok toegift, die voortreffelijk van visie en conceptie was.

A.V

Brand op „Los Angeles" betekent vertraging voor telefoondienst

Willemstad. — Naar wij hedenochtend van de heer Natzijl, Hoofd van de Lijntelefoondienst te Curaçao, bevestigd kregen, bevonden zich aan boord van het schip „Los Angeles", waarop, zoals gemeld, enige dagen geleden op zee nabij Brest brand uitbrak, waarna het is gezonken drie en dertig kisten met belangrijk telefoonmateriaal voor Curaçao. De heer Natzijl deelde ons mede, dat bij deze lading speciaal voor het vijfcijfersysteem van Curaçao vervaardigd materiaal voor de Centrale Rio Canario aanwezig was, dat, indien het verloren is gegaan, waarschijnlijk niet binnen zes maanden kan worden vervangen.

Direct toen de berichten over de brand op het schip van de Johnson Line binnenkwamen, heeft de heer Natzijl telegrammen gestuurd naar de fa. Ericson te Stockholm, Zweden, om informaties in te winnen over hetgeen kan worden vervangen en binnen welke termijn. Hier is nog geen antwoord op terugontvangen. Door het materiaal verlies ondervindt het telefoonbedrijf ernstige vertraging. Zeker is, dat indien de speciaal voor Curaçao vervaardigde onderdelen opnieuw gemaakt moeten worden, de telefoondienst niet eerder dan na een half jaar het 5-cijfersysteem in werking kan brengen. Intussen wordt met spanning afgewacht wat het antwoord zal zijn van de fa. Ericson.

Limonadediefjes

Willemstad. — De Kinder & Zedenpolitie moest gisteren 6 maal bemiddelend optreden. Tevens werd aan de wacht een 11 jarige jongetje gebracht die verdacht werd van het stelen van enkele limonade-flesjes. Hij bekende het gedaan te hebben, samen met twee vriendjes.

Brutaal

Willemstad. — De heer I.S.F. deed aangifte bij de Recherche. Dieven hebben zich in de afgelopen nacht door een open raam toegang tot zijn kamer verschaft en een bedrag van $11 en *f* 40 meegenomen.

Drie maal is scheepsrecht

Willemstad. — De 3e C.A.B. wandelmars, reeds tweemaal uitgesteld, is afgelopen Zondag letterlijk in het water gevallen. Al was dat nu voor de wandelaars een grote strop, voor Curaçao was het een zegen. De natuur wordt met de dag mooier. Curaçao wordt met de dag groener en overal staat de hele natuur prachtiger in bloei. Het is een genot om daar doorheen te wandelen en met volle teugen de schoongewassen lucht in te ademen. Je kunt de honing in de bloemen ruiken.

Al is de wandelmars nu al 2 keer uitgesteld, gerekend wordt, dat op Zondag 19 December het weer beter zal zijn.

Er wordt om 2 uur 's middags voor de Hendrikschool verzameld. Begin- en eindpunt zijn hetzelfde, de route eveneens.

De Sint bij van Wilpen

Willemstad. — Ook bij het levensmiddelenbedrijf en wel bij de fa. Van Wilpen op de Roodeweg was de Goed Heilige Man gistermiddag aanwezig om daar persoonlijk de kinderen der cliënten de hand te drukken. Zwarte Piet reikte de Sint steeds een aardigheidje voor de kleintjes aan, een taai taai pop of iets anders wat de kleintjes graag hebben. Het drukke uur voor de Sint kwam tegen vijf uur. Van alle kanten kwamen de klanten opzetten. Enkele schuchtere kleintjes werden hartelijk toegesproken door Sinterklaas, met het cadeautje waren zij spoedig op hun gemak. Ook uw verslaggever die de Sint ging begroeten, kreeg een cadeau. Een heerlijk rozertje.

Hedenmiddag van drie uur tot zes uur komt de Sint bij 't Centrum, het filiaal van Van Wilpen op Van Engeleh. Ongetwijfeld zal het vanmiddag weer druk zijn.

De Cepim-jubilarissen

Emmastad. — De jubilarissen van de maand December zijn:

A. M. Regina, J. Teunisse (beiden 35 jaar).

M. Th. Martina, A. G. J. Zinhagel, P. A. Barbolina, J. M. Albertus, J. E. Ezechiel en J. G. Hart (30 jaar).

J. M. Langguth, P. J. McLeod, A. D. D. Villarroel, J. E. F. Engelbrecht, J. W. Isaacs, N. C. Calister, I. E. Neuman, A. F. Nicasia, J. P. Cicilia, P. C. v.d. Hoek, Ch. R. Hasell, E. A. Macares en I. E. Sillevolde (25 jaar).

Avondschool

Willemstad. — Gisteravond zijn de laatste examens gehouden van de Avondvakschool.

Hier volgen de uitslagen: **Avondvak Tekenschool; timmerlieden:** 11 candidaten; afgewezen twee; geslaagd negen, t.w.: **T. Bogers, L. Davelaar, H. Emans, O. Hellement, A. Keteldijk, V. Leito, F. Licie, J. Rioken, T. Tokai.**

Aspirant Bouwkundigen: 14 candidaten; afgewezen vijf; geslaagd 9, t.w. **E. Arah, W. St Jago, V. Leito, H. Mulen, E. Rigters, C. Stella, L. Tomsjansen, W. Vijent, E. De Windt.**

Aan de geslaagden onze hartelijke gelukwensen.

Willemstad. — De Mobiele Brigade maakte gisteren 10 P.V.'s op, moest 5 maal assistentie verlenen en deelde 4 waarschuwing uit.

AGENDA

VEST-END:
„The Yellow Tomahawk"; 19.00 en 21.00 uur.

CINELANDIA:
„Veils of Bagda"; 19.00 en 21.00 uur

ROXY:
„Les enfants de l'amour", 19.00 en 21.00 uur.

Caribe
„Tiger woman"; 20.00 uur

REX:
„Fligth tot Tangier"; 20.00 uur

ROYAL:
„On the island with you"; 20.00 uur

Theater Suffisant:
„Llevame en tus brazos"; 20.00 uur

APOTHEKEN.

De nachtdienst wordt waargenomen in Otrabanda door Botica Central; Bredestraat 45, tel 3281, in Punda door Botica Popular, Columbusstraat 15. tel: 1269.

WIT GELE KRUIS:

De nachtdienst wordt waargenomen door Zuster van Agtmaal, Nieuwindtstraat 22a tel: 3773.

KLEIN KLAASJE

Een Sinterklaas-vertelling

In een ongezellige straat, op no. 19, staat een groot, kaal huis. Daar woont de weduwe Sleets, die houdt commensaals. Ik weet niet hoeveel mensen bij haar wel een onderkomen hebben gevonden.

Luxe hoef je er niet te zoeken. Voor de velen, die moeten leven van een klein loontje, is dat misschien een uitkomst. Zij, die daar wonen, hebben niet zo heel veel succes gehad in het leven. De vele moeilijkheden hebben hen hard gemaakt. Zij rekenen met centen, met duizend tegenslagen, met machteloosheid en verbittering. Neen, een prettig oord is het daar niet.

Onder deze bewoners bevindt zich ook Ingrid van Dongen. Dat is een ongetrouwde dame van veertig jaar, die eenmaal een bloeiend jong meisje is geweest. Zij is ook verloofd geweest maar haar jongen is gestorven. Nu zit zij op een kantoor, is héél erg eenzaam en gaat door het leven als een kleurloze figuur.

En dan heb je meneer Praal, een weduwnaar, die lang werkloos is geweest en nu gelukkig weer een klein baantje heeft gevonden.

En Hubert Mulder, die (maar dat weet niemand) in het buitenland drie jaar in de gevangenis heeft gezeten en nu de adresseermachine bedient op een groot kantoor. Al deze mensen, stuk voor stuk, hebben de een of andere grote moeilijkheid in het leven. Aan hun hart knaagt de worm van het verdriet en om hen heen hangt de eenzaamheid. Zij werken, eten, drinken, slapen. Soms houden zij zich groot, soms wordt het hun te machtig. Elke staat heeft een reeks van zulke verlaten mensen.

Maar in dit grote huis is er één, die wel eens een goed woord over heeft voor een ander: Ingrid van Dongen. Zij zet nog weleens hulpvaardig een knoop aan, zij leent iemand weleens een paar kwartjes of spreekt een medemens een beetje moed in.

O, verwacht er niet ál te veel van! Ook Ingrid heeft geleerd zich te verweren. Het „Ik ben wel goed, maar niet gek!" ligt in haar mond bestorven. „Je bent een leuke jongen, jij...." Och, u kent die zinnetjes zèlf wel, waarmede men elkander afpoeiert. Maar in elk geval: áls er in dit huis eens een kleine vriendelijkheid wordt bewezen, dan is het door de misère. Zij grappen tegen elkander dat zij niet meer gelóven in „Sunterjanklaas". De roe en de zak... ja dát zouden zij desnoods nog willen aannemen. Maar iets beters? Neen, dat is er voor hèn niet bij. Ze zijn immers te arm....

Zo staat die vijfde December dan aan te breken. Meneer Praal, die niet eens de armste van hen allen is, zal dan maar eens naar de bioscoop gaan. Daarmee is hij de enige in het hele huis, die althans iéts feestelijks heeft. Hubert Mulder kondigt nadrukkelijk aan, dat hij die avond vroeg naar bed gaat. Hij heeft „pijn in zijn kop". Elk van de commensaals vertelt aan tafel met een zekere nadruk wat hij die avond gaat doen. Iets doodgewoons — géén feest!

Alleen Ingrid van Dongen zwijgt. Zij zou wel bij iemand het grote kinderfeest willen meevieren, als ze maar een familie kende, waar ze heen kon. Maar er zijn in ons midden bitter eenzame lieden, die niémand kennen, die enkel en alleen zichzèlf bezitten.

En zo zit Ingrid in haar weinig gezellige kamer. Zij heeft geen slaap, zij zit daar maar te zitten, terwijl de radio van de buren flauwtjes hoorbaar is in de avondstilte. „Zie, de maan schijnt door de bomen", klinkt daaruit op.

Ze pakt wat naaiwerk en steekt de lamp aan. Ze zal maar iets gaan verstellen, tot ze slaap krijgt en in bed alles kan vergeten. Is zij niet éénmaal — eeuwen geleden — een heel klein meisje geweest met dikke krullen en een hart, dat bonsde van blijde verwachting? En heeft zij niet Sinterklaas gevierd met George, die haar toen het kleine naaidoosje cadeau deed, dat ze nu nog gebruikt? Zo was het leven eenmaal en dat is voorbij.

Er ligt iets intreurigs in het woord „voorbij". George is dood en het leven gaat verder, zonder enige belofte, kaal als een kaarsrechte weg. Zo peinst Ingrid van Dongen op Sinterklaasavond.

En opeens wordt er onhebbelijk hard op haar kamerdeur gebonsd. Ze schrikt op en zegt tot zichzelf: „Ze zijn weer eens grappig! Ze gunnen je ook nooit je rust! Misschien is dat Rijfsma, die weer dronken is.... Ze vliegt op en opent de deur met een ruk. Ze zal het weleens even vertellen!

Ze ziet geen mens op het portaal, maar aan haar voeten staat iets.... een pop, een klein, oud mannetje. Het is nogal onbeholpen getekend op het karton van een oude doos. En daarna uitgeknipt. Ja zeker, het poppetje stelt de oude Sint voor. En wie dat niet mocht begrijpen, kan het lezen, want op zijn buik staat geschreven: KLEIN KLAASJE.

Deze Sint is met blauw en rood potlood gekleurd, het is maar een nietig ding, maar desondanks geeft het een beetje warmte. De blauwe ogen van dit kleine Klaasje stralen zó trouwhartig, dat het de aandacht trekt van Ingrid. Ze kijkt eens beter: die twee blinkend blauwe ogen blijken twee aardige knoopjes te zijn.

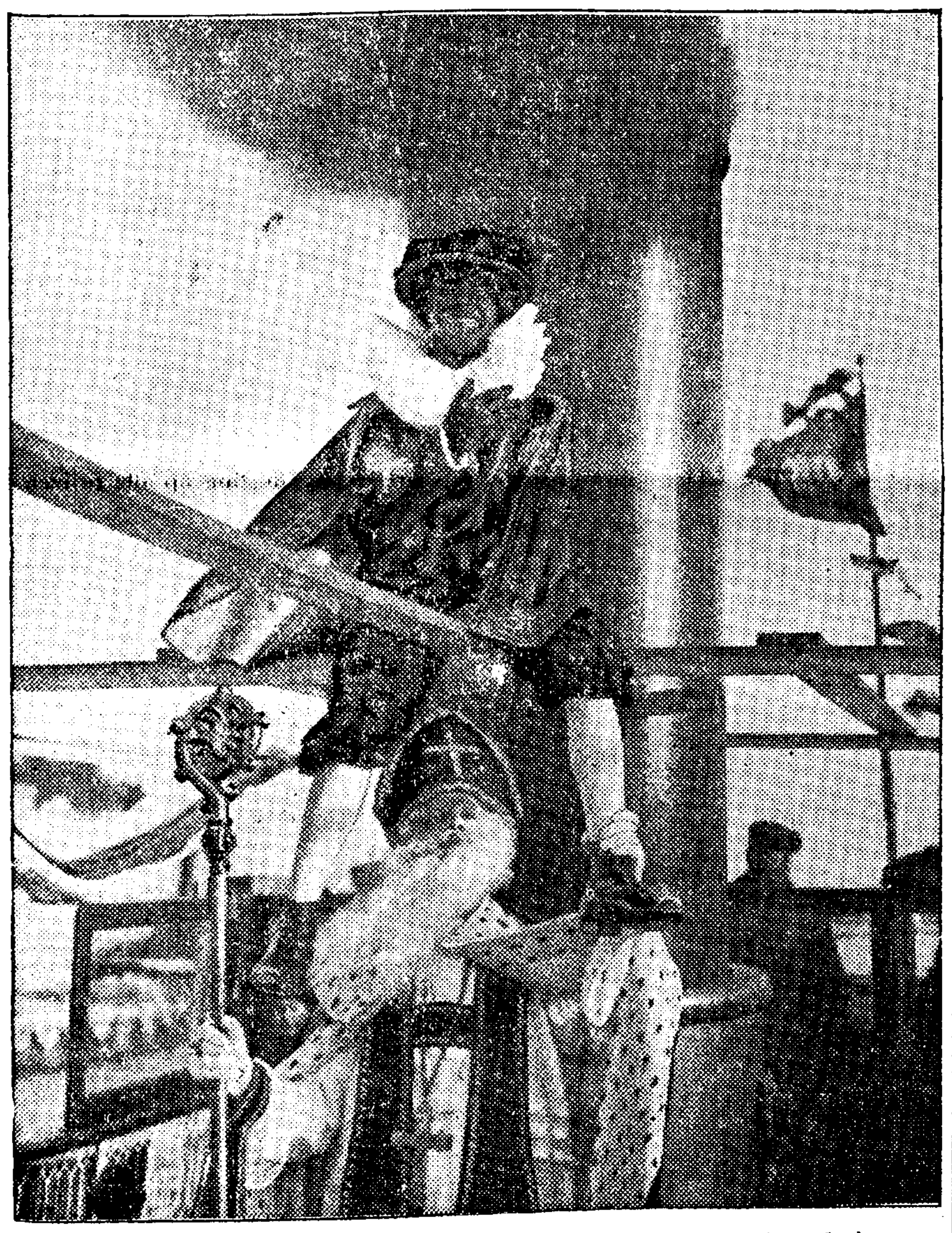
En nu herinnert zij zich, dat zij gisteren aan tafel geklaagd had, omdat ze een knooje van haar beste japon had verloren en een ander het ding had fijn getrapt.

Daar staat ze nu met dit kleine Klaasje in haar handen en het wordt haar vreemd te moede. Dit is zo onverwacht! Het leven gaat dus tóch niet altijd een kaarsrechte weg, zonder de minste verrassing!

Zij pakt een paar kwartjes uit haar portemonnaie en kijkt op de klok misschien is er nog eens een winkel open.

Weldra is zij terug met wat lekkernijen en een paar flesjes vruchtensap. En nog even later gaat zij van kamer tot kamer met vruchtensap en lekkers om overal een glimp van feestvreugde te brengen en iedereen te tonen hoe blij ze is met deze knoopjes.

Want er komt nu eenmaal ieder jaar een oude Spaanse heilige. En hij is onweerstaanbaar, ook al zijn zijn giften soms een beetje bescheiden....

„Zie ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan!", zongen wij reeds in onze kinderjaren en zingen onze kinderen thans nog in de tijd rondom 6 December. Het traditionele beeld in deze dagen is en blijft de boot uit Spanje, die aanlegt aan een kade vol kinderen met kloppende harten.

Ingrid van Dongen. En toch is het leven voor haar precies even zwaar als voor alle anderen.

Zo ligt daar dat grote huis, terwijl de hele stad in Sinterklaasstemming is. De winkels stallen hun allermooiste waren uit. Een groot, kooplustig publiek verdringt zich door de straten, de vreugde en de opgewektheid stralen er af. En overal ziet men de welbekende afbeelding van de roodgetabberde heilige en zijn zwarte dienaar, van wie alle goeds moet komen.

Maar de commensaals van de weduwe Sleets doen er niet aan. Zij noemen het „flauwe kul". Dat is natuurlijk niets anders dan de afgunst,

En hier is hij dan, de goede Sint. Wekenlang heeft het kinderhart vol verwachting geklopt. En nu is het dan eindelijk zo ver. „Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is een roe!" staat er in het liedje. Wie krijgt de koek, en wie de gart?

Zij werken op mijn zenuwen

Tulsa. — Te Tulsa (Oklahoma) is de 49-jarige Nannie Doss gearresteerd, beschuldigd van moord door vergiftiging. Mevrouw Doss huwde vijfmaal. Zij wordt ervan beschuldigd alle vijf echtgenoten door vergiftiging om het leven te hebben gebracht. De verdachte bekende vièr van de vijf moorden gepleegd te hebben. De laatste, die op haar vijfde echtgenoot, zal haar ten laste worden gelegd. De vergiftigde echtgenoten bezaten allen levensverzekeringspolissen. Na hun overlijden werden de verzekeringsgelden aan mevrouw Doss uitbetaald. Mevrouw Doss vermoordde haar tweede man door rattenkruid in zijn whiskey te doen. Een mannelijke bezoeker kreeg de vergiftigde whiskey eveneens naar binnen en overleed ook. Negen in nauwe betrekkingen met mevrouw Doss staande personen, namelijk haar moeder, twee zusters, een kleinzoontje van twee jaar en vijf echtgenoten overleden onder verdachte omstandigheden.

De politie kreeg argwaan bij het overlijden van het kleinzoontje. Bij het toen ingestelde onderzoek bekende mevrouw Doss haar echtgenoten — „enkele hunner werkten op mijn zenuwen" — uit de weg te hebben geruimd.

Moerbeibomen besmet

Tokio. — Uit proeven is gebleken, dat moerbeibomen in verscheidene delen van Japan radioactief zijn besmet, waardoor zijderupsen, die bladeren van deze bomen aten, eveneens radioactief werden. Men vermoedt, dat de besmetting is veroorzaakt door radio-actieve regen, aldus heeft een woordvoerder van het Japanse ministerie van landbouw in Tokio verklaard.

Men vreest grote nadelige invloed van de radio-activiteit voor de teelt van zijderupsen.

De onsterfelijke Sinterklaas

Legenden en verdichtsels rond een oorspronkelijk-kerkelijke heilige

Natuurlijk bestaat Sinterklaas. Wie hier nog aan mocht twijfelen, moet op één van de laatste Zaterdagen van November, 's middags tussen twee en vier uur in Amsterdam maar eens langs de straten van de binnenstad komen staan. Dan zal hij een dicht opeengepakte menigte van omstreeks een half millioen aantreffen, die urenlang de koude najaarswind en het ongemak van dreinende kinderen trotseert, om toch maar niets te missen van de plechtige intocht van Sinterklaas.

Tot in de buitenwijken van de stad is het verkeer volkomen ontwricht, duizenden politie-agenten stellen vergeefse pogingen in het werk de straten vrij te houden. Vóór het paleis op de Dam staat de burgemeester met zijn ambtsketen getooid, gereed om de Goed-Heiligman welkom in Nederland te heten, en zelfs ontbreekt vaak niet de koninklijke belangstelling. Want de intocht van Sinterklaas in de hoofdstad kan men met recht een nationale Nederlandse gebeurtenis noemen. Majestueus op zijn schimmel gezeten, gekleed in een prachtige tabberd, die in soepele plooien op de rug van zijn trouwe viervoeter ligt uitgespreid, en omringd door tientallen knechten, rijdt de Sint wuivend langs de tienduizenden: grote en kleine kinderen. Wie daarna nog het bestaan van Sinterklaas durft te loochenen moet welhaast een verstokt twijfelaar zijn.

Thuisgekomen drinkt men een dampende kop chocolademelk, waarbij de eerst specifieke Sinterklaas-versnaperingen worden gegeten en daarmee is het grote, jaarlijkse Decemberfeest ingeluid.

Nicolaas van Myra

De Sinterklaas, die met zoveel eerbewijzen niet alleen in Amsterdam, maar in practisch alle steden en dorpen van Nederland, wordt ingehaald, stamt rechtstreeks van de grote katholieke heilige, die in de vierde eeuw bisschop was van Myra in Klein-Azië. Wanneer deze Heilige Nicolaas werd geboren, is niet bekend. Wij weten slechts, dat hij in 327 is overleden en oorspronkelijk werd begraven in een klooster op de Sionsberg bij Myra, in Lydië. In 1087 werd zijn stoffelijk overschot door kooplieden uit Napels geroofd en overgebracht naar Bari, in Zuid-Italië, waar het momenteel nog rust.

Pas in de veertiende en vijftiende eeuw wordt de sterfdag van deze heilige bisschop, 6 December, ook buitenkerkelijk in Nederland gevierd. Vooral de schoolkinderen zagen deze dag met grote vreugde tegemoet, hetgeen niet verwonderlijk is, want in verschillende plaatsen schonk de overheid een niet onaanzienlijk bedrag om de scholieren te onthalen.

Uit allerlei gegevens mag men concluderen, dat het reeds in de zestiende eeuw gebruikelijk was, dat de kinderen op de avond van de vijfde December bij vrienden en familieleden een schoen of klomp in de schoorsteen hingen, waarin de heilige dan des nachts zijn geschenken kon deponeren. Pas veel later kwam de gewoonte in zwang om voor het paard hooi of brood in de klomp te leggen.

Waarom werd het Sint Nicolaasfeest speciaal uitgekozen om elkaar geschenken te geven? Waarom rijdt de Sint met een vurige schimmel over de daken en werpt hij zijn gaven bij voorkeur via de schoorstenen in de huizen?

Ofschoon wij de geboortedatum van de Heilige Nicolaas niet kennen, weten wij wel, dat hij reeds op jeugdige leeftijd zijn beide ouders verloor en als wees achterbleef. Hij was evenwel in het bezit van een groot fortuin, dat hij in zijn verlangen om de armen en noodlijdenden van zijn geboorteplaats Patara in Lydië te helpen, bijna volkomen wegschonk. Hijzelf verkoos een leven van armoede en zijn vurigste wens was: God in stilte dienen. God beschikte echter anders. Hij riep hem tot het priesterschap en na de dood van zijn oom, die bisschop was van de havenstad Myra, werd Nicolaas tot bisschop gekozen.

De grote kindervriend

Ondanks deze hoge uitverkiezing bleef hij een leven leiden van boete en versterving en betoonde hij zich in het bijzonder een vriend van de kinderen. Iedereen kent de geschiedenis van de drie kindertjes, die aren hadden gelezen op het veld en op weg naar huis bij een beenhouwer binnenstapten. Deze wreef zich in de handen, keelde de kinderen en stopte ze in de zoutkuip. Als bij een wonder kwam bisschop Nicolaas binnen. De moordenaar stond te trillen, maar Nicolaas gebood hem slechts het pekelvat voor de dag te halen. Hierna strekte hij zijn armen uit, sloeg zijn ogen ten hemel en terwijl de beenhouwer op de knieën viel en om vergeving smeekte, stonden de kinderen ongeschonden op, en gaf de bisschop hen aan hun ouders terug.

Talrijke andere legenden zijn in de loop der jaren rond deze populaire heilige geweven en het is moeilijk thans na te gaan, hoe de legende is ontstaan, dat hij in staat was stormen tot bedaren te brengen, zodat hij tot patroon van de zeelieden werd verkozen en in hoeverre het verhaal waar is van de drie geldbuidels voor drie arme adellijke meisjes, die op het punt stonden een slecht leven te gaan leiden, omdat zij geen bruidsschat hadden.

Toen het gekerstende westen van Europa in de veertiende eeuw het feest van Sinterklaas algemeen ging vieren, was het bijna onvermijdelijk, dat enkele symptomen uit de voorchristelijke germaanse periode in de viering van het Sint-Nicolaasfeest werden ingeweven.

Alhoewel de Duitse geleerde Karl Meisen in zijn in 1931 gepubliceerde boek „Nikolauskult und Nikolausbrauch im Abendlande" betwijfelt, dat een gebruik, hetwelk eerst in de middeleeuwen is ontstaan, het vervolg zou kunnen zijn van een heidense traditie, zijn toch talrijke gebruiken, die met het Sint Nicolaasfeest samenhangen, moeilijk anders verklaarbaar.

In de voor-christelijke tijden vertelde men elkaar, wanneer de stormwind over de daken gierde en door de schoorstenen loeide dat Wodan met zijn vurig ros Sleipnir lang de wolken reed.

Wanneer thans nog steeds aan de kinderen verteld wordt, dat de schimmel van Sinterklaas over de daken galoppeert, is dit nauwelijks anders verklaarbaar dan door terug te gaan naar de heidense, germaanse tijd, toen de mensen in het toenmalige Nederland in angst en beven rond het haardvuur zaten en rookwolken en vonken het vertrek vulden, als de wind in de schoorstenen blies.

In bijna ieder land, en zelfs in verscheidene streken van hetzelfde land, is de viering van het Sint-Nicolaasfeest totaal verschillend. Zodra de folklore zich van een feest meester maakt, is het bijna onvermijdelijk, dat nieuwe invloeden zich met de oorspronkelijke feestelijkheden vermengen. Dit is waarschijnlijk ook het geval geweest met het Sinterklaasfeest, dat door de eeuwen heeft stand gehouden, ondanks het feit, dat ten tijde van de Reformatie is getracht dit feest uit te roeien.

Zolang er kinderen zijn, is het Sinterklaasfeest onuitroeibaar.

G. D.

De intocht van Sint Nicolaas in Amsterdam, een feest voor jong en oud.

Is U al geabonneerd op de Amigoe?

AMIGOE VAN DE JEUGD

Sint Nicolaas zorgt voor nieuwe taai-taai

Het was een weekje voor het grote feest van Sinterklaas. Jullie begrijpen, dat het in die tijd in Spanje, waar de goede Sint dan thuis is, erg druk is. Dan zijn de knechten van de Sint allen in de weer om alles klaar te maken, wat er met de grote stoomboot mee moet. Naar de kinderen, die elke avond Sinterklaasliedjes zingen en al vast hun schoenen klaar zetten.

Ja, in die tijd heeft zelfs de goede Sint het vreselijk druk. Hij wordt niet voor niets de goede Sint genoemd. Hij zou het jammer gevonden hebben, als hij iets in Spanje had laten liggen. Ja, hij zou er gewoon niet van kunnen slapen.

Zoals de gewoonte was, hield Sint Nicolaas een week voordat ze zouden vertrekken een onderzoek. Hij liet daarvoor zijn twee knechten bij zich komen. Jullie weet wel, die altijd met hem meegaan. Zij moeten alles in orde maken en toezicht op de andere knechten houden.

Daar stonden ze nu voor de Sint. Pedro veegde zijn gezicht af. Hij had juist meegeholpen met de grote kisten suikerbeesten. Daar moest heel voorzichtig mee omgegaan worden. Want de Sint vond het vreselijk, wanneer ze gebroken aankwamen. Gebroken suikerbeesten kon je toch niet aan de kinderen geven! Ja Pedro had het er warm van gekregen. Maar nu stond hij glimlachend voor zijn meester.

„Zo, zo", sprak de Sint, „ik zie, dat jullie al aan het helpen zijn. Jullie hebt natuurlijk aan alles gedacht, niet?"

„Ja, Sint", antwoordden ze tegelijk. Juan zei het echter niet zo beslist als Pedro.

Sint Nicolaas scheen het niet te merken.

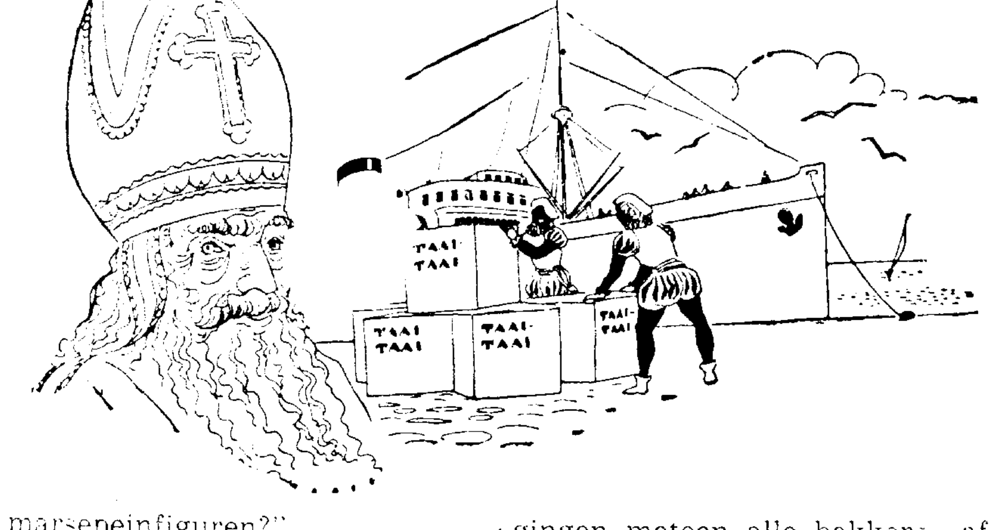
„Mooi zo. En overal voldoende van? Jouw afdeling, Pedro: stoommachines, vliegtuigjes, meccanodozen, bromtollen?"

„Alles voldoende, Sinterklaas", antwoordde Pedro met schitterende ogen.

„Genoeg verfdozen, tekenpotloden, voetballen, legpuzzles, spoortreinen, raceauto's, leesboeken?"

„Allemaal, Sint. Alles is in orde."

„Prachtig, Pedro. En nou jouw afdeling, Juan. Heb je voldoende borstplaat en suikerbeesten en voldoende chocoladeletters en

marsepeinfiguren?"

„Ja, Sint", maar weer weifelde hij even. Hij scheen bang te zijn, dat de goede Sint verder zou vragen.

„En speculaas en taai-taai?"

„J.... ja, Sint.... ook speculaas is er in overvloed. Maar taai-taai...."

De Sint keek zijn knecht eens aan.

„Wat heb ik nu met je, Juan? Kan je niet meer uit je woorden komen? Wat wilde je zeggen? Is er wat met de taai-taai? Niet goed uitgevallen soms?"

„N.... nee, Sint', hakkelde Juan. Ik.... ik heb geen taai-taai."

„Wat? Geen taai-taai? Hoe komt dat? Het had al kant en klaar moeten zijn!"

Het was doodstil in de kamer. De Sint en Pedro keken Juan aan....

„Nou, voor de dag er mee, Juan. Wat is er gebeurd?" vroeg Sinterklaas. En toen hortend en stotend, kwam het er uit....

„Ik.... ik ben een.... half jaar geleden het taai-taai-recept verloren. Nu weet ik niet meer hoe ik het moet maken. En ik durfde het u niet te vertellen, want ik wist dat er maar èèn recept was. Ik heb gezocht en gezocht. Nu is het byna December en nóg heb ik het niet gevonden. Maar ik kan er heus niets aan doen."

En die grote Juan stond te huilen als een klein kind.

Sint Nicolaas fronste zijn wenkbrauwen.

Dat was jammer. Heel erg jammer. Dat recept, waar de Sint nachten aan gewerkt had, was verdwenen. En dat hoorde hij nu pas. Wat moest hij daarmee aan?

Hij wendde zich tot Juan. Die stond met gebogen hoofd te wachten.

„Wat dom, dat je het niet eerder gezegd hebt, Juan. Wat moet

er nu gebeuren? Je weet toch, dat de kinderen zo dol zijn op mijn taai-taai-poppen. Moet ik die nu teleurstellen?"

Sint Nicolaas zat met zijn handen in het haar. Plotseling hief hij zijn hoofd op.

„Enfin", sprak hij, „het is nu eenmaal gebeurd. Maar ik moet taai-taai mee hebben. Jullie gaan naar alle bakkers in de omtrek en vertelt wat er gebeurd is. Dit moeten dan maar zorgen, dat er taai-taai komt. Het is wel niet de echte, maar de kinderen moeten het er dit keer maar mee doen. De bakkers moeten zo spoedig mogelijk beginnen. Nog deze nacht. Zeg maar, dat ik anders de kinderen moet teleurstellen."

En de goede Sint gaf Jan een klapje op zijn schouders. „Kop op"! zei hij. „Het kan misschien nog goed komen. Maar in het vervolg geen geheimpjes meer voor me, hoor! Als er wat is, moet je er direct mee voor de dag komen. Anders is het misschien te laat. En nu op pad!"

Juan was dolblij, dat de Sint niet meer boos op hem was. Ze gingen meteen alle bakkers af. Die waren reuzeblij, dat ze voor de grote Sint taai-taai mochten bakken. Ze beloofden allemaal de volgende dag een flinke voorraad te brengen.

De volgende dag. Reeds om elf uur werden de eerste zendingen afgeleverd. Sinterklaas was erg in zijn schik, dat het zo vlug ging. Hij wilde van elke zending een stukje proeven.

Een half uur later brachten Pedro en Juan twee grote schalen taai-taai in de werkkamer van de Sint. Die zag al aan hun gezichten, dat er iets niet in de haak was.

„Zo", zei hij tot zijn knechten. „Zet hier maar neer. Dan zal ik eens proeven."

Maar toen de Sint al die stukken zag, versomberde zijn gezicht. De kleur beviel hem niet. Sommige waren veel te donker, andere veel te licht.... Hij pakte een stuk op.... Meteen viel het uit elkaar. Het was helemaal niet taai. Een ander stuk was keihard. Zonder hamer en beitel zouden de kinderen daar niet doorkomen.

Sinterklaas' gezicht werd al somberder en somberder.

Eindelijk bracht hij uit:

„Nee.... nee.. duizendmaal nee.... Dat kan ik niet meenemen. Die goede bakkers hebben hun best gedaan, maar ze kunnen het nu eenmaal niet.Dat kan ik onmogelijk meenemen. Als ik de kinderen wat geef, moet het iets goeds zijn. En daartoe zijn de bakkers, als het om taai-taai gaat, niet in staat."

Juan en Pedro stonden nog steeds stil voor zich uit te kijken. Zij durfden niets te zeggen.

„En toch", ging de Sint voort, „zál en móét ik taai-taai mee hebben. Wat is nu een Sint-Nicolaasfeest zonder taai-taai!! Maar hoe.. hoe?" En zijn grijze hoofd verdween weer tussen zijn handen. Minutenlang bleef het doodstil in het vertrek.... Men kon de grote klok buiten in de toren horen tikken....

Eindelijk keek de Sint weer op. „Ik moet proberen het recept weer bij elkaar te vinden. Er zal niets anders op zitten. Ik werk heel de nacht door. En als het moet, werk ik morgennacht óók nog. Ik zál en móét het vinden.. En als ik het heb, moet iedereen naar de taai-taai-afdeling. Het andere werk moet dan maar wachten.... Maar zover zijn we nog niet. Eerst moet ik de samenstelling opnieuw uitdenken. Niemand mag hier binnenkomen of kloppen. Begrepen?"

De twee knechten knikten en verdwenen. Zelden hadden ze hun meester zo gezien. Hij was altijd even vriendelijk. Maar nu was hij kort, bijna snibbig. Het

was ook wat.... alles dreigde in het honderd te lopen.... Juan kon zich de haren wel uit zijn hoofd trekken.

Stom ook, om dat recept te verliezen. En had hij het nu maar meteen gezegd! Nu moest zijn meester weer nachten en nachten opblijven om het te vinden. En dat was zijn stomme schuld. O, hij kon zichzelf wel wat doen....

Het was weldra overal in de magazijnen bekend, dat de bakkers er niet in geslaagd waren goede taai-taai te bakken. Alle knechten waren er stil van geworden. Het leek wel of er iemand dood was. Af en toe hoorde men een onderdrukt gefluister. Ze liepen allemaal op hun tenen om de Sint niet bij zijn denken te storen. Juan zag men nergens. Boven op zijn kamertje lag hij met zijn hoofd op tafel. Wat moest hij toch doen....?

Het werd avond, het werd nacht.... De Sint verscheen niet.... Juan deed geen oog dicht. Hij had sinds de vorige dag niets gegeten. Zijn hoofd hamerde. Hij had een verschrikkelijke hoofdpijn....

En het werd morgen. Nog steeds geen Sint. De knechten gingen weer aan het werk. De stemming was nog gedrukter dan de vorige dag. De Sint had het zeker nog niet gevonden. Tien uur.... elf uur.... twaalf uur.. Nog verscheen hij niet....

Pedro had stiekem door de gordijntjes gekeken. Rond de Sint lagen boeken, die al eeuwen oud waren. De Sint scheen haastig wat op te schrijven. Pedro dacht wel, dat zijn meester op de goede weg was. Direct vertelde hij het aan de andere knechten. Ze waren allemaal ongelucht. Misschien zou het eindelijk lukken....

En toen.... 's middags om kwart voor drie.... ging de deur van de werkkamer open. Sint Nicolaas kwam naar buiten. Ze konden aan zijn gezicht zien, dat het klaar was. Maar wat zag hij er vermoeid uit. Hij had natuurlijk geen oog dichtgedaan en steeds maar zitten denken.

Pedro liep direct op de Sint toe. Hij wilde het eerst het nieuws horen.

„Ja, Pedro", begon de Sint met een moe glimlachje, „het is klaar hoor. Ik heb het eindelijk weer gevonden. En ik geloof, dat deze samenstelling zelfs nog beter zal zijn dan de vorige. Roep nu al de knechten bij elkaar en.. . Maar", viel hij zichzelf in de rede, „waar is Juan?"

„Die zit boven op zijn kamer" antwoordde Pedro. „Hij is helemaal overstuur. Hij heeft nog niets gegeten of gedronken."

„Nou, stel hem dan maar gauw gerust", zei de Sint met een glimlach. „Hij heeft nu, geloof ik, wel genoeg verduurd voor het ongeluk, dat hem is overkomen."

Pedro was al weg. Even later kwam hij met Juan naar beneden. Ook Juan zag er doodmoe uit. Hij had ook geen oog dicht gedaan. Zelfs zijn lippen, die anders vuurrood konden zijn, waren bleek.

Juan rende op zijn meester toe. „Wat ben ik blij, dat u 't gevonden hebt!" riep hij uit. „Ik wist me gewoon geen raad."

„Nou, vergeet dan maar, wat er gebeurd is. Je weet zeker wel wat er nu te doen is, hè?" zei de Sint glimlachend.

„Nou en of!" riep Juan uit. Hij was weer helemaal de oude.

„Allemaal naar de taai-taai-afdeling", zei de Sint tot de knechten. „Allemaal! En aan het werk, de hele nacht door en ook de volgende nacht. Het móét klaar. En het zál ook klaar."

„Daar kunt u op rekenen!" riepen alle knechten.

Nog diezelfde middag was het deeg klaar en begon het bakken. Twee dagen later stonden ook de kisten taai-taai op de kade. De Sint kreeg zijn taai-taai mee. De bakkers, die de andere taai-taai gemaakt hadden, namen alles terug. Ze vonden het fijn, dat de Sint er in geslaagd was een nieuw recept samen te stellen. Alleen hij kon dat.

Sint Nicolaas was blij, dat alles nog zo goed terecht gekomen was. En wie nog veel en veel blijer was....? Dat was Juan, toen hij de kisten met het opschrift „Taai-Taai" op de boot zag staan. Hij heeft nu een ijzeren kistje gekocht met een sleutel er op. Dat kistje staat diep weggestopt in zijn kast. Daar zit het nieuwe recept van de Sint in voor de taai-taai.

Want dat ongeluk zou hem nooit, nóóit meer overkomen.

DRUKTE in het paleis van SINT NICOLAAS

In het grote, dikke boek schrijft de Sint de namen van alle kindertjes, die hij op zijn verjaardag blij zal maken.

De knechten hollen en draven om alle cadeautjes klaar te krijgen

„Hé, Piet, geef me die meccanodoos eens aan!"

„Ik heb geen suikergoed meer, Emilio. Ga nog eens gauw duizend pond van dat spul halen!"

„Pedro, waar zit je? Help me even een handje met het opladen van die kisten!"

„Caramba! Weer een scheur in mijn pofbroek!"

„Juan, ga als de wind naar Sint Nicolaas en zeg hem, dat we geen enkele poppenwagen meer in huis hebben!"

„Telefoon voor Rodolfo. De baas wil je spreken!"

Ja, de knechten van Sinterklaas hebben het weer ontzettend druk. Ze roepen en schreeuwen naar elkaar, want ze hoeven nu niet stil te zijn, Sinterklaas heeft toch geen tijd voor zijn dutje.

Kijk maar eens in zijn mooie, rustige kamer: daar zit de goedheilig man aan een grote tafel te schrijven en te schrijven, soms wel de hele nacht door! In dat grote, dikke boek, dat daar voor hem ligt, staan de goede en verkeerde daden van alle kinderen.

Als je eens in de oude boekenkast zou kijken, zou je daar nòg meer van zulke boeken vinden! Niet alle kinderen kunnen in dat éne boek immers; en alles, wat je verleden jaar gedaan hebt, kan de Sint zó bekijken, en of je ook wel goed vooruit bent gegaan! Kan je begrijpen wat een werk dat is, om die boeken bij te houden!

Kom, we gaan eens verder kijken in dit grote paleis. Overal hollen en draven de knechten.

Alles moet op tijd klaar en niets mag vergeten worden! Op elke afdeling heerst diezelfde drukte. Daar is bijvoorbeeld de keuken

Sint Nicolaas weet wat lekker is en hij komt dan ook telkens even in de keuken, om te proeven en te keuren.

met de grote ovens waar al het suikergoed volgens speciale recepten wordt klaar gemaakt. Een enkele keer komt Sinterklaas zelf even kijken, om wat uit te rusten van dat zitten schrijven.

Stel je voor dat de Goede Sint eens stijf werd, wie moest dan de schimmel berijden?

Een heel legertje knechten zijn er aan het roeren, kneden en bakken. Het ruikt er heerlijk naar al dat lekkers! Daar in de hoek lijkt het wel een dierentuin van suikerbeestjes, en kijk daar die berg pepernoten eens! Heerlijk, zeg!

Hoor je ook dat getimmer en geklop? Daar zijn de knechten het kapotte speelgoed aan 't repareren. Er liggen allerlei wieltjes, karretjes, armpjes en beentjes van poppen, sleutels van autotjes en wat al niet meer. Daar gaat juist 'n mand met speelgoed weg, laten we eens met die Pieterman mee gaan. Hij gaat naar de speelgoedafdeling. Sprookjesachtig, wat daar allemaal te zien is! Je kunt je niets voorstellen of het is er! Tegen de wand staan lange rekken vol kinderboeken. Juan staat er op een ladder bij, terwijl Rodolfo van een lange lijst de titels afleest, waar de kinderen om gevraagd hebben.

Prachtige poppen, speelgoedbeesten, auto'tjes, tre'nen, bootjes, kortom, alles en alles is er.

Telkens, als er weer iets nieuws is aangekocht, wordt het door Sint Nicolaas onderzocht, of het wel sterk genoeg gemaakt is. Zo kan je de goede bisschop op een avond of in een vrij uurtje zien „spelen" met een spoortreintje of wat dan ook.

Al dat speelgoed en al het snoepgoed wordt zorgvuldig ingepakt. Dat is ook nog een heel werk! Het is toch niet leuk, als je wat krijgt en het is kapot! Daarom is dat inpakken een werkje, waar de sterkste knechten van de Sint zorg voor dragen. Kanjers van kisten gebruiken ze daar voor! Er worden papieren opgeplakt, waar met grote letters op staat, waar ze naar toe moeten, bijvoorbeeld: WILLEMSTAD, Nederlandse Antillen, of, als ze naar Holland gaan: AMSTER,-DAM Nederland.

Maar...... er moet niet alleen voor de geschenken gezorgd worden: de Sint en zijn knechts horen er ook netjes uit te zien! De prachtige gewaden van Sinterklaas en zijn knechten worden grondig nagezien, genaaid en geschuierd. De mijter wordt nog eens goed onder handen genomen en vooral de staf, die wordt weer blinkend opgepoetst! Ook het tuig van de trouwe schimmel krijgt een beurt en natuurlijk het goede dier zélf; die heeft een heerlijke verzorging en wordt stevig verwend!

Nu weten jullie zo'n beetje, wat er allemaal aan het grote Sinterklaasfeest vooraf gaat! Als je op 5 of 6 December je cadeautjes krijgt, bedank dan de goede Sint eens extra en ook al die ijverige knechten en het trouwe paard. Want, vind je niet, dat het dubbel en dwars verdiend is? En of!!!!

Voordat Sinterklaas het nieuwe speelgoed onder de kinderen uitdeelt, kijkt de goede Bisschop het nauwkeurig na.

Een hart van marsepein

Een Sinterklaasvertelling

Het begon eigenlijk allemaal door die vechtpartij op het schoolplein, de vechtpartij, die John Davelaar, de onderwijzer van de eerste klas, te zien kreeg op het moment, toen hij op een Novembermiddag, nu een jaar geleden, de school uit kwam. Leerlingen van hem waren aan het bakkeleien en tot zijn verbazing merkte hij, dat ze met zijn allen Fransje Borgholt te lijf gingen. John kende dat kereltje allen als een bedeesd en in zichzelf gekeerd jochie. Zou hij zich daarin vergist hebben? Wat had het knaapje uitgespookt, dat zijn klasgenootjes hem zo verwoed onder handen namen? Lang stond John bij die vraag niet stil. Integendeel, hij rende naar het groepje, dat hem nog niet had opgemerkt en trok de vechtersbazen uit elkaar. Veel moeite kostte hem dat niet, want de jongetjes hadden nog ontzag voor de meester. Beteuterd stonden ze daar, een verfomfaaid, geschaard en snikkend Fransje in hun midden.

„Hij is begonnen," zei een jochie, dat zich bij voorbaat wilde schoon praten, en hij wees naar Fransje. „Hij zegt, dat Sinterklaas niet bestaat, dat Sinterklaas dood is."

John Kavelaar moest er inwendig om lachen. Eind November begonnen elk jaar opnieuw de verhitte twistgesprekken over het al of niet bestaan van Sinterklaas.

„Ga jij even met mij mee, Fransje?" vroeg John. Hij kon moeilijk tegen het kereltje zeggen, dat het de waarheid sprak.

De andere jongens berispte hij: „Het is geen werk, dat jullie met zijn allen er één aanvallen."

„Hij zegt toch, dat Sinterklaas niet bestaat," waagde de stoutmoedigste op te merken.

„Het is te hopen, dat de Sint jullie niet heeft zien vechten," zei John en met die woorden dropen de dreumesen bedremmeld af.

Aanvankelijk wilde Fransje Borgholt geen antwoord geven op de vragen van de meester. Dood ongelukkig zat hij in het klaslokaal te snikken.

John moest al zijn geduld en tact aanwenden, voor hij de peuter aan het praten kon krijgen.

„Dus jij denkt, dat Sinterklaas niet bestaat?" informeerde hij, toen Fransje eindelijk was gekalmeerd.

Even dreigde het verdriet terug te komen. De tranen balanceerden alweer op Franje's oogharen, maar toen kwam de jongen los: „Moeder zegt het. Moeder zegt, dat Sinterklaas al heel lang doo dis en dat al de Sinterklazen, die je ziet, verklede mannen zijn."

John Kavelaar had het hierbij kunnen laten. Hoogstens had hij zijn leerling kunnen zeggen, dat hij gelijk had, maar er verstandig aan deed, wanneer hij er niet met zijn klasgenootjes over praatte en hen nog maar in de Sint liet geloven. Hij merkte echter, dat de jongen eigenlijx nog in Sinterklaas geloofde, maar op gezag van zijn moeder probeerde aan te nemen, dat de goede heilige al eeuwen geleden gestorven is. Het kereltje maakte een innerlijke tweestrijd door een conflict, tot uitbarsting gekomen in de vechtpartij. Daarin verdedigde Fransje zijn moeder tegen zichzelf, want in feite stond hij zelf nog aan de kant van zijn klasgenootjes. Het was als had hij in die vechtpartij zijn eigen kinderlijk geloof in de Sint willen neerslaan.

„Moeder zegt het zelf," herhaalde het jochie hardnekkig om houvast te hebben tegenover zijn onderwijzer.

John begreep, dat hij zo maar geen oplossing kon vinden om het kereltje uit zijn moeilijkheden te helpen. Hij besloot eerst eens met de moeder te gaan praten.

„Ik zal je naar huis brengen," zei hij tegen de jongen.

„Twee jaar geleden zaten Fransje en zijn zusje, een jaar jonger dan hij, op de avond van vijf December te wachten op de komst van Sinterklaas," zo begon mevrouw Borgholt haar verhaal. De onderwijzer had het kereltje thuisgebracht en met enkele woorden het voorgevallene op het schoolplein verteld. Als vanzelf kwam het gesprek op de reden, waarom Fransje's moeder haar kinderen niet meer in Sinterklaas liet geloven.

„De kinderen vonden het jammer, dat vader er nog niet was, maar ik zei, dat hij wel gauw thuis zou komen. Dat was eigenlijk maar half waar, want mijn man zou als Sinterklaas arriveren. In de kamer hiernaast stond de mand met cadeautjes al klaar. Natuurlijk wisten de kinderen dat niet; die zaten alleen maar in spanning te wachten of ze de sleutel in de voordeur hoorden, want dan kwam vader, óf de bel, want dan zou Sinterklaas er zijn.

Om acht uur was mijn man er nog niet. De kinderen werden ongeduldig en ik liet ze steeds maar weer Sinterklaasliedjes zingen, ik zette de radio aan, maar Fransje en Paula hadden er hoegenaamd geen belangstelling voor. Geen wonder ook, want het zou de eerste keer zijn, dat de Sint ons zou bezoeken. Om half negen belde ik de verhuurcentrale op, waar mijn man zijn costuum zou halen; hij was er nog niet geweest. Ik werd dodelijk ongerust, het was helemaal niet zijn gewoonte om te laat te komen...."

Ze was onwillekeurig zachter gaan praten. De herinnering aan die vreselijke avond kwam weer boven en ze beleefde alle gebeurtenissen opnieuw.

„'s Morgens had hij mij gezegd, dat hij met de wagen weg moest en in ieder geval om zeven uur thuis zou zijn. Eerst dacht ik aan panne met de auto of een onverwachte ontmoeting met een zakenrelatie, maar toen hij er om negen uur nog niet was, besloot ik de kinderen naar bed te doen en links en rechts kennissen op te bellen. Niemand wist, waar hij was. Langzaam bekroop mij een afschuwelijk vermoeden. Ik werd radeloos van angst, maar wat kon ik doen?" Ze zweeg even en scheen volkomen terug in het verleden.

„Het was al over elven, toen er werd gebeld. Het was onze huisdokter. Toen ik hem zag, voelde ik me verlamd van schrik; er is iets héél ergs gebeurd, dacht ik, een ongeluk.... Mijn voorgevoel had me niet bedrogen: de dokter kwam me vertellen, dat mijn man een aanrijding had gehad en in het ziekenhuis lag, ernstig maar niet levensgevaarlijk gewond.

Het eerste, wat hij vroeg, toen ik naast zijn bed stond, was, of ik erg in ongerustheid had gezeten en daarna verzekerde hij me, dat hij in een week of twee wee rthuis zou zijn. Hij had onderweg alsmaar aan zijn Sinterklaasrol zitten denken en niet gelet op het verkeer. Bij een kruising was er plotseling een auto op hem afgeschoten en vóór hij het wist, zaten de wagens op elkaar. Het leek inderdaad, dat het ongeluk wonderlijk goed was afgelopen. We spraken zelfs af, dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis toch nog op bezoek zou komen als Sint Nicolaas...."

Er waren tranen in haar ogen, toen zij bijna fluisterend verder vertelde. John Kavelaa r had medelijden met zijn leerlingetje gehad, dat zo graag in Sinterklaas wilde geloven; maar dit grote verdriet van de nog jonge vrouw deed hem alles begrijpen.

„Hij verlangde er zo naar om voor de kleuters voor Sint te spelen.... Twee dagen later belden ze op. dat er zich complicaties hadden voorgedaan.. Toen ik in 't ziekenhuis aankwam, was hij al dood...."

Er hing enkele ogenblikken een triste stilte in de kamer, toen zei ze: „Begrijpt u nu, waarom ik niets meer van Sinterklaas wil weten? Voor mij is Sinterklaas gestorven tegelijk met mijn man, die voor hem zou spelen en stierf, omdat hij daaraan zat te denken. Voor ons is Sinterklaas dood!"

„Maar de kinderen...." wierp John nog zwakjes tegen.

„Met een jaar of twee zouden zij toch ontdekt hebben, dat Sinterklaas niet echt bestaat. Ze hebben het nu alleen wat eerder gehoord. Zij missen niets, want ze krijgen met Kerstmis hun cadeau's. En al zouden wij het Sinterklaasfeest vieren, het zou toch nooit zo worden, als wanneer mijn man er nog was."

John Kavelaar deed zelfs geen moeite om mevrouw Borgholt tot andere gedachten te brengen. Hij had een lang pleidooi kunnen houden om haar er van te overtuigen, dat zij Fransje en Paula een onvervangbare vreugde ontnam.

Wat zijn de dagen vóór Sinterklaas niet een heerlijke en gespannen tijd voor kinderen ?Ze proberen braaf te zijn en dromen van de cadeau's, die ze zullen krijgen.

Deze kinderen zouden die heerlijk angstige vreugde nooit kennen.

John praatte er niet over, omdat hij wel inzag, dat hun moeder nooit met hart en ziel Sinterklaas zou kunnen vieren. Daarvoor was het verdriet over haar man te groot en leefde ze nog te veel in het verleden.

De onderwijzer wilde echter zijn leerling helpen. Heel die avond na zijn bezoek aan mevrouw Borgholt en de volgende dag piekerde hij over een mogelijkheid. Toen werd de moeilijkheid ineens opgelost, want er kwam bericht, dat Fransje ziek was.

Pas eind Januari kwam de jongen weer op school. Hij was lelijk achter bij zijn klasgenootjes en al had hij dan een behoorlijk verstand, John Kavelaar zag wel in, dat het kereltje een zware dobber zou hebben om de achterstand in te halen. Fransje moest eigenlijk bijlessen hebben en John besloot daartoe enkele uren van zijn vrije tijd op te offeren.

Hij legde zijn plan voor aan mevrouw Borgholt, die meteen toestemde.

„Wordt het niet te kostbaar?" vroeg ze alleen wat bezorgd.

„Daar praten we nog wel eens over," lachte John die allang begrepen had, dat zij het niet al te breed had.

„Ik doe het ook uit eigenbelang," zei hij. „Het is voor een onderwijzer heus niet leuk, als een leerling blijft zitten en zeker niet, als de jongen buiten zijn schuld is achter geraakt."

Fransje bleef ziekelijk en meer dan eens moest hij dagenlang de school verzuimen. Zijn onderwijzer zocht hem dan thuis op voor de bijlessen. Zo werd de onderwijzer een huisvriend van de Borgholts; na Fransje's lees- en schrijflesjes bleef hij vaak zitten praten. De jonge weduwe vroeg hem nu en dan om raad.

„Ik sta overal alleen voor," vertrouwde ze John wel eens toe, „vroeger kon is alles met mijn man overleggen en ik was gewend, dat hij alle moeilijkheden voor me oploste. Ik was erg afhankelijk van hem."

Geen type om zich alleen door het leven te slaan, zocht zij steun bij John Kavelaar en graag gaf hij die. Hij had altijd anderen geholpen en was er eigenlijk zelf een beetje bij ingeschoten. Een heel eind in de dertig en nog altijd vrijgezel.

John ging op de duur uitkijken naar de avonden bij de Borgholts. Hij vond bij hen de huiselijkheid, die hij op zijn eenzame kamer ontbeerde. Hij was blij, dat hij Georgette, die hij al lang bij haar voornaam noemde — ze was immers nog jonger dan hij? — van dienst kon zijn. Maar er was méér, dat hem naar haar trok. Hij mocht zich dan wel voorhouden, dat hij te oud was om aan liefde te denken, het viel niet te ontkennen, dat hij allengs meer dan alleen vriendschap en genegenheid voor haar begon te voelen. Maar.... en dat weerhield hem, Georgette was gelukkig getrouwd geweest en nog altijd dacht zij aan de lichte, blije tijd, toen haar man nog leefde. Te veel, vond John soms. Ze vluchtte in het verleden om het zorgenvolle heden te ontgaan. En John Kavelaar verzweeg zijn liefde, maandenlang.

Nu het echter tegen December loopt, voelt hij zich soms even troosteloos en wanhopig als een jongmens van zestien zeventien jaar, die voor de eerste keer verliefd is. Hij probeert dat gevoel wel te ondrdrukken, maar als Georgette hem eens een keer extra-hartelijk toelacht, is het hem bij zijn terugkeer naar huis te moede of hij van de ene ster op de andere overspringt, zo dicht voelt hij zich bij de zevende hemel, waarvan de romantische liedjes over de liefde zingen.

Hoe zijn stemming ook verspringt van zalige vreugde naar wanhoop of twijfel, John blijft zwijgen. Hij wil haar niet vertellen, wat hem op het hart ligt. Zou zij „nee" zeggen — en hij is bang, dat het „nee" zal zijn, ook al laat zij merken, dat zij hem graag mag — dan zou hij voortaan de gezellige uren bij haar thuis moeten missen.

Weer nadert het Sinterklaasfeest. John heeft nog dezelfde leerlingen als het vorige jaar, want hij is meegegaan naar de tweede klas. Fransje is nu niet meer de enige, die zegt, dat Sinterklaas niet bestaat. Verschillende vroegwijze kereltjes beweren thans dezelfde, maar het is opvallend, dat Fransje zich niet bij hen aansluit. Zijn onderwijzer weet de reden daarvan wel: het jongetje gelooft in zijn hart nog steeds in Sinterklaas.

John Kavelaar zou op de avond van vijf December bij de Borgholts op bezoek moeten gaan, omdat hij 's Woensdags en 's Zaterdags steeds komt. Hij vertelt Georgette echter, dat hij die avond verhinderd zal zijn.

„Sinterklaas vieren?" vraagt ze belangstellend.

„Voor Sinterklaas spelen," zegt hij. Meteen heeft hij spijt van die woorden, want even vertrekt haar gezicht van innerlijke pijn; ze moet zich haar man herinneren, begrijpt hij.

„Ja, dat is ieder jaar mijn taak. Ik heb het dit keer gemakkelijk. Ik hoef maar bij vier gezinnen op bezoek."

„Niet zo'n klein karwei," vindt Georgette.

„Het is wel leuk," bekent John. „Als je al die opgetogen kindergezichtjes voor je ziet, voel je je vanzelf ook blij."

„Ja," stemt ze toe, en dan ineens zegt ze: „Weet je, ik heb de laatste tijd als eens lopen denken, of ik dit jaar toch geen Sinterklaas zou vieren. Het zou voor de kinderen wel fijn zijn. Eigenlijk is het niet goed, dat ik het ze onthoud. Vorige jaren had ik de moed er niet toe en nu...."

„En nu?" vraagt John.

„Ik weet het niet.... Het is net of de herinnering niet meer zo erg is. Maar ik heb de kinderen steeds gezegd, dat Sinterklaas dood is, daarom is het zo gek, als we nu ineens wel Sinterklaasfeest zouden vieren."

„Misschien," zegt John, die in deze kwestie de beslissing geheel aan Georgette wil laten.

Mogelijk is hij te weifelend geweest met dit antwoord, want meteen zegt ze: „Ik geloof toch, dat ik het niet moest doen. Fransje is al op de leeftijd, waarin je niet meer in Sinterklaas gelooft en om dan alleen voor Paula.. We zullen het maar laten, zoals het is geweest...."

De volgende dagen maakt John een heftige tweestrijd door. Er is een plan in hem opgekomen. Soms droomt hij er van, hoe hij het zal verwezenlijken, dan weer verwerpt hij het. Is het wel eerlijk, wat hij wil doen? Maar moet hij deze kans dan voorbij laten gaan? Nu heeft hij de gelegenheid om Georgette zijn liefde te tonen.

John weifelt en weifelt. Als hij deze mogelijkheid voorbij laat gaan, beseft hij, zal hij zich wel nooit uitspreken. Dan zal hij een huisvriend van de Borgholts blijven, meer niet....

Georgette kijkt verbaasd op, als er zo laat op Sinterklaasavond nog wordt gebeld. De kinderen zitten rustig aan de tafel te lezen, als is er niets aan de hand en wijst de kalender geen 5 December.

„Fransje, die jij even open?" vraagt ze.

Het kereltje gaat naar de deur, Binnen enkele tellen is het terug met een wit gezichtje, waarop schrik, maar ook intense vreugde te lezen staat.

„Mammie.... Mammie.... Sinterklaas!" roept hij.

„Die zal verkeerd zijn," meent Georgette.

Maar meteen stapt Sinterklaas naar binnen, een eerbiedwaardige, indrukwekkende verschijning. Onder de rijk met goudraad bestikte mijter golven zwierig de witte krullen en boven de sneeuwblanke snor en baard glinsteren twee goedig lachende ogen. Zijn mantel doet allerminst vermoeden, dat deze van een costuumverhuurder afkomstig is en je zou werkelijk niet zeggen, dat zijn staf van verguld hout is gemaakt. Nee, het is niet zo'n goedkope Sinterklaas, die je voor een paar gulden per uur huurt. Zelfs het meest ongelovige jochie zou met ontzag naar hem opzien. Ook Georgette Borgholt raakt enigszins onder de indruk van zijn waardige figuur.

„Goedenavond, Sinterklaas," zegt ze.

„Ben ik hier bij de familie Borgholt?" vraagt een zware, prettige stem. „Daar moet ik namelijk zijn."

Aan zijn stem herkent ze John Kavelaar. Ze zou eigenlijk boos moeten zijn, omdat hij zo eigengereid als Sinterklaas binnen is komen stappen. Had ze niet gezegd, dat zij ook dit jaar geen feest wilde vieren? Maar ze kan niet boos worden, er golft een warme gloed door haar heen.

„Ja, Sinterklaas," zegt ze en haar stem trilt.

De kinderen zijn stil van vrees, maar ook van vreugde. Hun ogen glinsteren van blijdschap, nu Sinterklaas zegt, dat ze het hele jaar braaf zijn geweest. Ze klemmen zich aan hun moeder vast, maar Georgette voelt hoe ze trillen van opgetogenheid. Sinterklaas is bij hen thuis! Sinterklaas staat daar voor hen. Hij is nog mooier dan ze ooit hebben gedroomd.

Fransje is de eerste, die Sinterklaas een handje durft te geven.

„U bent niet dood, hè?" fluistert het kereltje. Georgette houdt even haar adem in.

„Nee, Fransje," zegt Sinterklaas vriendelijk, „moeder heeft dat gedacht, omdat ik drie jaar geleden niet ben gekomen. Ik had het toen zo verschrikkelijk druk. Maar nu ben ik er."

De Sint heeft cadeautjes meegenomen. Grote geschenken zijn het niet en dat waardeert Georgette. John wil zich niet opdringen. Of wil hij haar tonen, dat het kostbaarste geschenk niet opweegt tegen een bezoek van Sinterklaas zelf?

Met verheerlijkte ogen maken Fransje en Paula hun pakjes open en ze laten de speculaaspop en het leesboek, die ze gekregen hebben, aan hun moeder zien.

Nog één pakje heeft Sinterklaas in zijn hand. Georgette durft er nauwelijks na te kijken, maar ze ziet, dat de hand, die het vasthoudt, trilt.

Wat onzeker klinkt de stem van de Sint: „Ik heb niets beters te geven dan dit pakje, een symbool van alles, wat ik wil aanbieden en waarover ik moeilijk kan praten."

Haar ogen neergeslaoen, maakt ze het pakje open. Er komt een groot marsepeinen hart uit en daarop staan onder elkaar de woorden „Ja" en „Nee".

Georgette weet niet wat ze zal doen. Eén moment is het haar te machtig. Er heerst een ademloze, gespannen stilte. De kinderen zien haar niet-begrijpend aan.

Dan zegt ze: „Dank u wel, Sinterklaas, dank u wel. Ik ben hier erg blij mee." En met een resoluut gebaar breekt ze het woordje „Nee" van het hart af.

Op dat moment valt de staf uit de Sint zijn hand. Dat is maar gelukkig ook, want het kletterend geluid brengt de goede Sint tot bezinning.

Georgette reikt hem de staf aan en drukt hem de handu. Haastig, té haastig voor een bepaarde bisschop, gaat Sinterklaas weg.

Een kwartier later belt John Kavelaar bij de Borgholts aan.

„Sinterklaas is geweest!" juicht Fransje, die hem opendoet. „Sinterklaas is geweest! Hij is niet dood! Hij heeft het zelf gezegd en mammie zegt, dat het waar is."

Verlegen kijkt John haar aan.

„Je neemt het me toch niet kwalijk?" vraagt hij.

„Hoe kom je er bij? De kinderen zijn veel te blij, dat Sinterklaas niet dood is."

„En jij?"

„Liefste," fluistert ze alleen. En dan: „Kom, ik heb een marsepeinen hart van Sinterklaas gekregen. Daar gaan we met zijn allen van snoepen."

Victoria Station 4.30 uur

door

Cecil Roberts

39

Zijn donkere ogen blikten in de hare en zijn stem maakte haar week. Opnieuw drongen de tranen in haar ogen. „Neen," fluisterde zij. „Boos ben ik alleen op mezelf. Ik had het niet mogen doen. En nu weet ik niet...."

Een snik onderbrak haar woorden. De weg lag verlaten en Pierre voerde haar in de schaduw van het huisje. „Houd je van me?" vroeg hij, haar wang tegen zich aandrukkend.

„Ja.... ja...." fluisterde zij. „Maar nu?"

„Wel, nu is alles opgelost," antwoordde hij eenvoudig. „Deze ontdekking heeft de beslissing alleen bespoedigd. Ik zal je naar een vertrouwd hotel brengen en daar wacht je op mijn brief. Ik ga overmorgen naar St Cyr terug en vraag terstond overplaatsing naar de vliegschool."

„En dan?" vroeg zij onzeker. Zij begreep noch vermoedde iets van zijn bedoelingen.

„Klein vogeltje — begrijp je me niet? Volgende week kom ik met een dag verlof. In die tussen tijd zal ik zorgen, dat alles gereed is voor een geheim huwelijk. Zolang ik nog geen officier ben, mag ik niet trouwen, begrijp je. Bij de vliegschool krijg ik dubbel tractement en dat zullen we nodig hebben. Ben je nu gerustgesteld, lieveling?"

Het vooruitzicht deed haar duizelen. „Maar je tante?" vroeg ze angstig.

„Kan naar de maan lopen met haar goudvisjes. Zij zal me wel erg ondankbaar vinden, maar dat kan me niet schelen. We nemen gemeubileerde appartementen nabij de vliegschool, totdat ik mijn vogeltje een eigen nestje kan geven. Lieveling, houd je van me?"

„Ja, dat weet je toch wel," snikte zij overgelukkig....

„Neen, ik weet het niet; je moet het me zeggen."

„Ik houd van je, Pierre."

„Veel — hoeveel?" vroeg hij verrukt.

„Ik geloof.... meer dan van iemand of iets anders op de wereld," antwoordde zij met een dromende glimlach door haar tranen heen.

„En ben je gelukkig?"

„Ja.... ja...."

„Dan is het goed," zei Pierre ernstig. „Ik wil, dat je altijd zo gelukkig zult blijven, mijn lieveling."

TWEEDE BOEK
ZIJ ARRIVEREN
HOOFDSTUK XIV
HET IDEE VAN MENEER FANNING

Spoedig nadat de expres Boulogne had verlaten kwam de kellner van de restauratiewagen waarschuwen, dat het diner gereed was.

Meneer Henry Fanning, die thuis weinig van de lunch genuttigd had, begaf zich naar voren. Hij behoorde tot de categorie nerveuze mensen, die met een reis in het vooruitzicht de grootste moeite hebben iets door hun keelgat te krijgen. Dit verschijnsel dateerde reeds uit zijn kinderjaren — als de dag van de grote vacantie er was en hij op reis zou gaan, was hij een en al angst en opwinding en spoorde zijn moeder hem tevergeefs aan iets te eten. Hij was die opwinding nimmer helemaal ontgroeid, hoewel hij in zijn werkzaam leven de gehele aarde had bereisd. Overigens prees hij zich gelukkig met een uitmuntende spijsvertering. Hij was een liefhebber van een goede tafel en vooral de Franse keuken stond hoog bij hem in de gunst. Vanavond zou hij in Frankrijk dineren, morgenvroeg in Zwitserland ontbijten en daarna lunchen in Oostenrijk.

Voor vanavond nam hij zich alvast voor een fles wijn bij zijn diner te nemen en zijn ergernis en zijn verdriet over zijn verbanning uit Engeland te verdrinken in een fijne slok.

De bediende van de restauratiewagen wees hem een plaats aan tegenover een jonge vrouw van ongeveer achtentwintig jaar. Als zij geen Engelse was geweest, zou hij een buiging hebben gemaakt voor hij plaatsnam, doch zoals alle Engelsen gedroeg hij zich tegenover eigen landgenoten altijd enigszins gereserveerd. Hij ging zitten met afgewende blik en bestudeerde kieskeurig de spijslijst.

Het menu was excellent en na de wijnkaart te hebben ingezien, koos hij runderfilet au Chateaubriand en een fles Cordon. Zwijgend nuttigde hij zijn soep en toen de vis werd opgediend, had hij zijn tafelgenote zelfs nog geen blik gegund. Toen de wijnkellner zijn fles ontkurkte en, om plaats te maken voor zijn wijnglas, dat van de dame tegenover hem weghaam, achtte hij zich beleefdheidshalve verplicht iets te zeggen.

„Deze tafeltjes zijn wel wat erg klein," begon hij glimlachend, toen zij alleen waren.

De jonge vrouw, een aangename verschijning met sprekende gelaatstrekken, antwoordde instemmend. Toen aarzelde zij even en voegde er met een ondeugende tinteling in haar ogen aan toe: „Ik vroeg me al af, of u een van die vreemde mensen was, die een duizendtal mijlen kunnen reizen, zonder een woord te spreken."

Fanning keek haar onthutst aan en lachte zenuwachtig. „Integendeel, dame, mijn vrouw verwijt mij altijd dat ik op reis met iedereen wil praten en daarom een vervelende reisgenoot ben. U moet weten, dat ik behept ben met een onverzadelijke nieuwsgierigheid."

Hij hief zijn glas op en proefde de wijn. „Deze Cordon is buitengewoon," ging hij voort. „Zou u mij het genoegen willen doen ook een glas te drinken?"

„Zeer gaarne — dank u," antwoordde de jonge vrouw onmiddellijk.

Het verheugde hem, dat het ijs gebroken was. „Gaat u ver mee — de volle duizend mijl van de zwijgende Engelsman?" vroeg hij schertsend.

De jonge vrouw lachte en terwijl zij haar glas ophief merkte hij op, dat zij een trouwring droeg.

„Bijna de volle duizend mijl," antwoordde zij. „Ik ga naar Wenen."

„Dat is ook mijn bestemming — is u er bekend?"

„Zeker, ik heb er zelfs twee jaar gewoond. Ik ben een Oostenrijkse, ziet u."

Hij wierp haar een verwonderde blik toe. „Ik zou gezworen hebben, dat u een Engelse was," verzekerde hij. „U spreekt onze taal zonder het minste accent."

„Dat is niet zo verwonderlijk," lachte de jonge vrouw. „Ik ben een Engelse van geboorte, maar mijn man is een Oostenrijker. U is meneer Fanning, nietwaar?"

Fanning keek haar verschrikt aan.

„O neen, er is helemaal geen reden om te schrikken," hernam zijn tafelgenote onmiddellijk. „Ik lees geen romans, behoor dus niet tot uw bewonderaarsters en zal u niet lastig vallen om uw handtekening. Toevallig, dat u en ik dit tafeltje nu juist toegewezen kregen."

„Waarom?" vroeg hij een beetje geraakt, omdat zij zich zo onverschillig tegenover zijn werk plaatste.

„Wel, vanmorgen was mijn moeder zo vervelend u op te bellen en te vragen...."

„Mevrouw Lessing?"

„Ja, dat is mijn moeder. Ik vernam het later pas. Wat haar deed veronderstellen dat u mijn, of ik uw gezelschap op prijs zou stellen, begrijp ik niet. Ik ben heel goed in staat alleen te reizen. Toen zij ontdekt had dat wij met dezelfde trein reisden, kon zij echter niet nalaten u op te bellen."

De openhartigheid en vrijmoedigheid van de jonge vrouw bevielen hem. „Misschien was zij toch wel een beetje bezorgd voor u, al acht u zich in staat alleen te reizen," merkte hij glimlachend op.

„O neen, ik ken mijn beste moeder. Zij heeft een zwak — zij spreekt gaarne met mensen van naam"

„Hm, noemt u mij iemand van naam?" vroeg Fanning glimlachend.

„Kom, weest u niet zo bescheiden. U weet heel goed, dat u beroemd en een man van gewicht bent. Duizenden vrouwen denken, dat u hun enige is, meneer Fanning."

„Hun enige?" echode Fanning met een beledigd air.

„De man van genie, de enige die ons arme vrouwen werkelijk begrijpt!" antwoordde zij met een lach.

„Maar als u mijn boeken niet hebt gelezen, hoe kunt u er dan over oordelen, of ik hen begrijp?" kaatste hij terug.

„Misschien ben ik er helemaal naast met mijn begrippen van de vrouwelijke psyche."

„Wel, wat komt dat er op aan? Zij geloven dat u hen begrijpt, dat is hun steun."

„Ah, u geeft dus wel toe, dat ik nog van enig nut ben?" vroeg Fanning met een tikje spot in zijn stem.

„Niet boos worden, meneer Fanning. Ik vind u een heel aardig mens, werkelijk. En uw wijn is heerlijk."

Hij stemde in met haar lach en vulde nogmaals haar glas. „Als ik mij goed herinner zei uw moeder me, dat u zich naar uw echtgenoot begaf," hernam hij.

„Inderdaad. En u — als ik niet te vrijpostig ben — is u voor uw genoegen of voor zaken op reis?"

Fanning keek haar recht in de ogen. „De man, die voor u zit, beste mevrouw...."

„Bruck is mijn naam — Helena Bruck," sprak zij vlug.

„De man, die voor u zit, beste mevrouw Bruck," hernam hij op klagende toon, „is een zeer ongelukkig mens, die door zijn familie het huis is uitgejaagd, om in Europa inspiratie te gaan zoeken."

„Inspiratie, zegt u?"

„Jawel, een idee of een intrige, hoe u het maar noemen wilt, voor een nieuwe roman."

„Hemel, moet u daar naar gaan zoeken?" vroeg mevrouw Bruck. „Wel, ik heb zonder overdrijving in een doolhof of warnet van intriges geleefd. Het verbaasd me, dat u naar zoiets moet zoeken."

„Eh — dat bewijst slechts hoe weinig u afweet van het leven van een schrijver, mevrouw. Ik heb een lang leven als romanschrijver achter de rug en thans begint de bron waaruit ik putte op te drogen. Ik kan onmogelijk een idee vinden en nu is mijn familie bang, dat ik zenuwziek zal worden, als dat zo voortduurt. Zij heeft mij dus op reis gezonden. Ik zou veel liever thuis gebleven zijn, maar zij zweert dat het mij noodlottig zou worden. En dus ga ik naar Wenen in de hoop hier of daar een nieuw idee te vinden. Ik heb er echter nog niet het minste begrip van, waar en hoe ik het zoeken moet."

„Maar u kent zoveel mensen, meneer Fanning, en zij nemen u ongetwijfeld heel vaak in vertrouwen — doen hun ervaringen u dan niet de nodige gegevens aan de hand voor uw werk?"

„Neen, jammer genoeg inspireren die verhalen mij niet," antwoordde hij hoofdschuddend. „Anderen heel dikwijls wel. Laat ik u echter niet langer vervelen met mijn moeilijkheden, mevrouw Bruck."

De jonge vrouw keek hem peinzend aan. „Ik vrees, dat ik mij zoëven onvriendelijk tegenover u heb uitgelaten." hernam zij. „Ik leefde in de veronderstelling dat u een zeer gelukkig mens was, iemand die zonder veel moeite zijnerzijds een groot succes en alle goede dingen des levens toebedeeld had gekregen. Ik weet meer van u, dan u misschien vermoedt. U houdt van uw vrouw en uw zoon, u dweept met uw kleinkind en u bezit een vriendenkring, die u oprecht bewondert.

(Wordt vervolgd)

VISHINSKY: Brillant werktuig in dienst van sinistere politiek

Hij liquideerde contra-revolutionnairen en Oost-Europese democratieën

Openbaar aanklager in de grote zuiveringsprocessen

(Van een medewerker)

Andrei Vishinsky, die dezer dagen aan een hartverlamming is overleden, was in zekere zin een raadselachtige figuur. Zijn scherpe, analytische geest maakte hem tot een van de bekwaamste en krachtigste figuren in de Russische buitenlandse politiek. Hij was een bekwaam en nauwgezet dienaar van het communisme, maar in zijn uiterlijk onderscheidde hij zich in niets van een gedistingeerd kapitalist. Hij droeg altijd costuums, die van onberispelijke snit waren. Tijdens internationale conferenties kon hij oneindig charmant zijn, maar de meedogenloze wijze, waarop hij in de Verenigde Naties de kracht van zijn argumenten aanvulde, bezorgde hem daar de bijnaam „Mijnheer Veto". Maar al eerder had hij van zich doen spreken. Van 1936 tot 1938 maakte hij naam als openbaar aanklager in de grote zuiveringsprocessen van die jaren en zo hard en kil was toen zijn optreden, dat hij zijn hooggeleerde collega's en zijn studenten aan de universiteit van Moskou verbaasde en schokte. Zij kenden alleen de vriendelijke kant van zijn karakter. Misschien moet men de oplossing van de raadselen, die Vishinsky omgaven, zoeken in zijn afkomst. Want deze openbare aanklager van de revolutie, deze Fouquier Tinville van de twintigste eeuw, kwam in feite uit een bourgeois-milieu. Zijn vader was een Pools chemicus, zijn moeder muziek-paedagoge. Zonder twijfel moet de wil van Andrei Vishinsky om aan de werkelijke proletariërs het bewijs te leveren, dat ook proletariërs-uit-eigen-verkiezing onbuigzaam kunnen zijn, gezien worden als een der drijfveren tot zijn dikwijls sinistere diensten aan de Sovjet-Unie.

Op de Sovjet-ambassade te Washington had Vishinsky in 1949 een onderhoud met een hoogwaardigheidsbekleder van de Russische Orthodoxe Kerk. Het gebeurde tijdens een receptie ter gelegenheid van de 32ste verjaardag van de October-revolutie.

In 1933 was Vishinsky president van het Opperste Gerechtshof tijdens het z.g. [illegible]-proces, waarbij vijftig Russen en drie Duitsers terecht stonden wegens contra-revolutionnaire activiteiten. Het feit, waardoor dit proces in internationale kring opviel, was de wijze, waarop de beklaagden zichzelf beschuldigden. Dit feit werd later een van de „normale" kenmerken van een communistisch proces.

In 1933 was hij aanklager in het proces Metro-Vickers, toen Britse en Amerikaanse ingenieurs in Moskou terecht stonden op beschuldiging van sabotage en spionage. Maar zijn grote kans kwam in eind 1936, toen de grote zuiveringsprocessen begonnen.

Churchill heeft in „The Second World War" iets van de achtergronden van dat proces belicht. President Benesj van Tsjechoslowakije stond in die dagen onder zware druk van Duitse zijde. In het najaar 1936 werd hem gerapporteerd, dat via de Sovjet-ambassade in Praag boodschappen werden uitgewisseld tussen belangrijke persoonlijkheden in de Sovjet-Unie en de Duitse regering.

Dit was een onderdeel van het z.g. complot van militairen en communisten-van-de-oude-garde om Stalin te verwijderen en een nieuw régime in te voeren, dat gebaseerd was op een pro-Duitse politiek. Benesj gaf onmiddellijk alles wat hij wist door aan Stalin. Daarna volgden, in de woorden van Churchill, „de meedogenloze, maar misschien niet nodeloze militaire en politieke zuivering in Sovjet-Rusland, en de reeksen processen in Januari 1937, waarin Vishinsky, de openbare aanklager, zo'n meesterlijke rol vervulde."

Churchill zegt dan verder, dat het zeer wel mogelijk is, dat Stalin de mededelingen van Benesj gebruikte om lastige rivalen op te ruimen, of, zoals de gangbare term toen luidde, te „liquideren".

In ieder geval beschuldigde Vishinsky voormalige premiers, ministers, ambassadeurs, officieren en vooral politieke leiders van brandstichting, moord, verraad, sabotage en andere misdrijven. Men schrijft hem toe in de periode van Mei 1937 tot Februari 1938 meer dan zesduizend doodvonnissen in openbare rechtszittingen te hebben verkregen, dikwijls tegen voormalige kameraden en vrienden.

In Juni 1940, toen de Sovjet-Unie zich opmaakte om alle vette brokken die Hitler-Duitsland haar toewierp te verslinden, trok Vishinsky in gezelschap van Zhdanov naar de Baltische landen. Hij was het, die de president van Letland naar Siberië liet deporteren en een volledig communistisch bewind oprichtte. Zijn officiële titel luidde toen „plaatsvervangend commissaris voor Buitenlandse Zaken" en hij stond onder Molotov.

In 1943 werd hij Russisch vertegenwoordiger in de intergeallieerde commissie voor het Middellandse Zee-gebied, die was ingesteld om de problemen, ontstaan door de capitulatie van Italië, te regelen. Mendès-France ontmoette Vishinsky bijvoorbeeld voor het eerst in Algiers. De voornaamste geallieerde conferenties tijdens en na de oorlog werden door Vishinsky bijgewoond: Moskou, Cairo, Teheran, Yalta en Potsdam. Hij was een brilliant werktuig in dienst van onheilspellende machten.

In de zomer van 1944, toen de stad Warschau in opstand kwam tegen de Duitsers, deden Engeland en Amerika alles wat zij konden om de opstandelingen te helpen. Zo vlogen b.v. op 13 Augustus 28 Britse vliegtuigen van bases in Italië de 700 mijlen derwaarts. Drie toestellen gingen verloren.

Onder die omstandigheden was het Vishinsky, die op de avond van de zestiende Augustus de Amerikaanse ambassadeur bij zich riep en hem zonder blikken of blozen de volgende verklaring voorlas: „De regering van de Sovjet-Unie kan er zich natuurlijk niet tegen verzetten, dat Britse of Amerikaanse vliegtuigen wapens neerlaten in het gebied van Warschau, aangezien dit een Britse en Amerikaanse zaak is. Maar zij verzet er zich zeer beslist tegen, dat Amerikaanse of Britse vliegtuigen, na wapens te hebben neergeworpen in het gebied van Warschau, landen op Sovjet-grondgebied, aangezien de Sovjet-regering zich direct noch indirect wil inlaten met het avontuur in Warschau." Deze verklaring van Vishinsky, een van de meest ergerniswekkende documenten uit de geschiedenis van de diplomatie, droeg in belangrijke mate bij tot de knechting van het heldhaftige Poolse volk.

Nog actiever werkte Vishinsky aan de knechting van Roemenië. Terwijl Churchill in het Lagerhuis nog stond te spreken over de resultaten van Yalta, begaf Vishinsky zich op 27 Februari 1945 in Boekarest naar koning Michaël en zijn bedoeling was niet meer of minder dan de schending van alle democratische clausules van het verdrag. Hij eiste het ontslag van de regering, die na de koninklijke staatsgreep van Augustus 1944 uit alle Roemeense partijen was gevormd en die had geleid tot de verdrijving van de Duitsers uit het land. De jonge monarch, gesteund door zijn minister van Buitenlandse Zaken, Visoianu, hield zijn verzet één dag vol.

Toen verscheen Vishinsky opnieuw. Hij wimpelde het verzoek van Michaël om dan tenminste de leiders van de politieke partijen te mogen raadplegen op onbeschofte wijze af, beukte met zijn vuist op tafel, schreeuwde dat ogenblikkelijke aanvaarding van zijn eisen noodzakelijk was en liet de deur dreunend achter zich in het slot vallen. Toen koning Michaël door het venster naar buiten keek, zag hij de Sovjet-tanks en troepen, die zich door de straten verspreidden en op 6 Maart aanvaardde een door de Russen benoemd bewind de regering.

Een ontmoeting in 1947 tussen de Russische diplomaten Vishinsky en Gromyko. In het midden Vishinsky's dochter. De begroeting vond plaats op de kade van New York.

Avonturen van PILOOT STORM

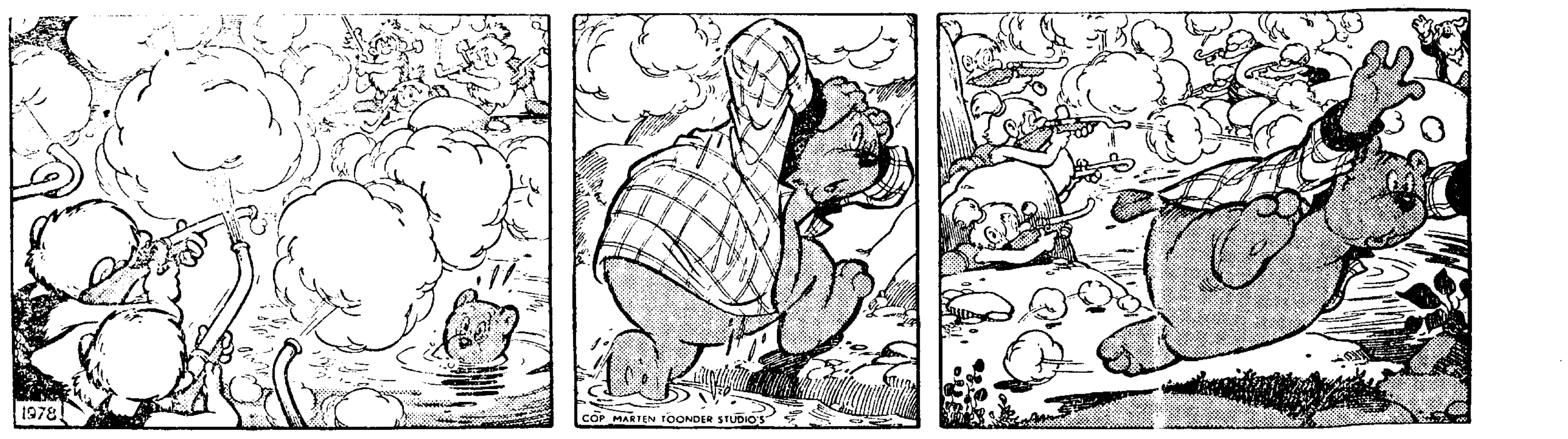
687) De piloten der te hulp komende hefschroefvliegtuigen hadden een prima gezicht op het titanenduel dat daar beneden hen uitgevochten werd. „Het is eigenlijk zonde om tussenbeide te komen", vond één hunner, die een goede knokpartij nooit versmaadde. „In Madison Square Garden zie je zoiets zelden beter en dan kost 't je nog een bom duiten.

Alle mensen, die Hollander heeft geen stopverfknuisten. Rang! Die zit! Pof! O boy-o-boy, what a fight!"

Nee, dat piloot Storm geen zeepvingers had, wist Lubin inmiddels reeds lang. Hij stond compleet te zwaaien op zijn laatste benen. Toch gaf hij het nog niet op. Het was verbluffend, wat de man kon incasseren. Storms Knokkels schenen de strijd maar niet te kunnen beslechten, Lubin vocht met de moed der waanhoop en hij was heus niet de enige, die harde slagen in ontvangst te nemen kreeg.

Zodra Arend zijn dekking maar even verwaarloosde, schoot zo'n dikke pafferige vuist uit om hem met verrassende hardheid te treffen.

Tom Poes en de Bommelkuur

1978. — Bijkans op het ogenblik waarop de welwillende Knarren een verkwikkende onderdompeling toedienden aan Heer Bommel, verschenen op de andere oever van de beek de Grumps, en wij menen reeds eerder te hebben opgemerkt, dat er tussen de beide volkeren een diepgaande vete bestond, die nu nieuw voedsel had gekregen door de beledigingen welke zij over en weer elkanders gasten aandeden.

De toch reeds geprikkelde Grumps werden razend, toen zij uit Heer Ollie's smartkreten terecht afleidden, dat hij door de Knarren op een hem onwelgevallige wijze was bejegend, en zonder verwijl, openden zij het vuur uit hun grillig bewerkte geweren: De Knarren evenwel, — altijd tot een treffen bereid, beantwoordden het vuur op pittige wijze; en stellig zouden er dan ook grote ongelukken gebeurd zijn, wanneer de kronkelingen der geweerlopen de kogels niet in veilige banen hadden geleid.

Heer Bommel bevond zich bij dat alles echter in een weinig benijdenswaardige positie. Niet alleen was het water waar men hem op medisch advies in had gedompeld bijzonder koud, maar ook de wolken kruitdamp en het gegier der kogels droegen weinig tot zijn gemoedrust bij.

„Mijn aperasia......... „steunde hij. „Is er dan niemand hier, die rekening houdt met de delicate gevoelens van een overspannen heer?

Een aantal kogels, die speels op de oppervlakte van het water ketsten, onderbraken zijn alleenspraak. Schichtig en gejaagd waadde Heer Bommel, temidden van het tumult, naar de oever om, daar eenmaal aangekomen, het op een lopen te zetten.

„Heer Bommel, sta mij toe!" kreet de ontzette bediende Joost. „Blijft toch, als ik zo vrij mag zijn! Dan kunnen we uw kuur voortzetten!" Met de gezwichtheid van een stormwind joeg hij voort, terwijl nog slechts 't woord „rust" aan zijn hijgende lippen ontsnapte...

De heer Contran Arends hartelijk gehuldigd

Oranjestad. — Gisteren herdacht de heer Contran R. Arends het feit dat hij 35 jaar geleden in dienst trad bij Lands Radio en Telefoondienst. Zulk een jubileum zou zeker niet ongemerkt voorbij kunnen gaan en tegen 11 uur des morgens spoedden zich dan ook velen naar het telegraafkantoor, waar zij door de heer van Haaren, hoofd van de dienst op de Antillen, verwelkomd werden. Zo zagen wij er de Gezaghebber, de heer mr L.C .Kwartsz, landsminister J. Pauw, hoofd technische dienst de heer J. van Eyk en hoofd telefoondienst de heer J. Hollander, alsmede de dag- en nachtwerkers van de telegraaf, radiotelefoon en telefoondienst.

Planten en enige prachtige bloemstukken, o.a. een van het personeel radio-dienst en een van het personeel telefoondienst, hadden het aanhamekantoor en het kantoor van de chef tot een lusthof herschapen. Het spreekt als vanzelf, dat bij een evenement als dit bij de Landsradio, de beide omroepstations waren ingeschakeld.

Om precies 11 uur kwam de heer Contran Arends, vergezeld van zijn vrouw en zoon, het kantoor binnen en nam achter het schrijfbureau plaats. De heer I. Labega trad als ceremoniemeester op.

De eerste spreker was de heer van Haaren, die de goede kwaliteiten van de jubilaris in goedgekozen bewoordingen schilderde en hem en zijn familie van harte met het bereiken van deze mijlpaal gelukwenste.

De Gezaghebber, die vervolgens een toespraak hield, verzocht de heer Arends hem antwoord te geven hoe het komt, dat hij ondanks vele moeilijkheden bij de dienst, toch altijd zo opgeruimd is en alle moeilijkheden met een glimlach weet te verwerken.

Spr. zeide steeds 'n grote bewondering voor 't opgeruimd karakter van de jubilaris te hebben gehad. Hij dankte de heer Arends voor de vele goede diensten aan het Land bewezen en wenste hem en zijn familie nog vele jaren in gezondheid en geluk.

De heer Labega sprak namens het personeel van Radio- en Telefoondienst.

De heer W. Bos Verschuur, die met de heer van Haaren was overgekomen, wilde als hoofd technische dienst op Curaçao ook zijn woordje doen langs technische weg en schakelt een tape-recorder in. Achtereenvolgens hoorden de aanwezigen de heer W. Bos-Verschuur via tape-recorder de heer Arends toespreken en ook vele collega's uit Curaçao, w.o. de heren L. Labega, Fred. Labega en v. Proosdij.

Hierop bood de heer I. Labega de heer Arends namens het personeel van Lands Radio- en Telefoondienst een prachtige Erres Radio aan. Deze was met de Nederlandse vlag bedekt geweest en door middel van een lijn werd de vlag gehesen en werd het toestel zichtbaar. Zichtbaar opgetogen dankte de heer Arends.

Hiermede kwam aan het officiële gedeelte een einde en werden de aanwezigen een koele dronk aangeboden. De Amigoe wenst de heer Arends nog vele gelukkige dienstjaren en een lange gelukkige pensioentijd.

De heer Contran R. Arends werd op 3 April op Aruba geboren en trad op 28 April 1927 in het huwelijk met Ad. Arends. Het huwelijk werd gezegend met twee kinderen, Renald en Walter. Renald werkt bij de heer A.G. Th. Arends op kantoor, Walter studeert in Nederland.

Ongeval

Oranjestad. — Op de scheepsslooperij heeft een ongeval plaats gevonden. Bij aankomst van de Politie bleek dat de voorman van de slooperij, terwijl hij met een loop-lamp door een de ruimen van een schip liep, door de electrische stroom was getroffen en wel zodanig dat hij enige ogenblikken bewusteloos was. Hij is op advies van de dokter overgebracht naar het San Pedro Hospitaal.

Gewonde man

Oranjestad. — Door de Politie op Noord werd een man aangetroffen met een scheur in zijn rechteroorlel. De man bloedde hevig en verkeerde onder de invloed van alcoholhoudende drank. Hij is voor eerste hulp overgebracht naar het hospitaal en na behandeling ter ontnuchtering aan de politiewacht ingesloten. Een onderzoek naar de toedracht wordt ingesteld.

Vrouwenruzie

Oranjestad. — In de Elleboogstraat kregen twee vrouwen ruzie over de politiek. De ruzie liep zo hoog dat ze in een vechtpartij eindigde. Beide vrouwen liepen hierdoor verwondingen op en zijn voor eerste hulp overgebracht naar het hospitaal. Door de Recherche wordt een onderzoek ingesteld.

CURACAO

Canasta drive trekt record aantal deelnemers

Willemstad. — De uitslag van de gisteravond gehouden canasta. drive in de kerst-serie luidden:

1	Dames Banffer-Leeent	10.510 pt
2	Echt. Koeleman	9.625 „
3	Dames vervuurt-Bos-verschuur	9.250 „
4	Mevr. Olivieira-R. Veeris	8.630 „
5	Heren Gomperts-v/d. Eeckhout	8.315 „
6	Dames v. Pels-v/d.kuil	7.730 „
7	Heren H. v/d. Loos-H. Brul	6.505 „
8	Mevr. De los Santos-Martie	6.070 „
9	Heren Steinmetz-Vermeulen	4.885 „
10	Heren F. Hernadez-E. Bloem	4.435 „

De opkomst van de 92 Deelnemers was groot te noemen. De Tour de Curaçao van enkele maanden telden hen slechts 80 deelnemers. Zij die op de eerste avond met pech te kampen hadden, worden aangeraden de moed niet op te geven.

Alle zegen komt van boven dus ook de schroefwormvlieg

Willemstad. — Gistermiddag omtreeks 4 uur deelde J.M., die in een buitendistrict woont, aan de Recherche mee, dat 's morgens een geel vliegtuig over zijn woning was gevlogen en een zak had laten vallen. Hij had de zak toen voorzichtig geopend en tot grote verontwaardiging bemerkt dat dit met vliegen gevuld was. Hij was toen van mening, dat hij de gemeenschap een dienst zou bewijzen als hij die insecten zou doden en dus goot hij er kerosine overheen en stak het hele geval in brand. Enkele waren hem ontsnapt vertelde hij boos. Toen de recherche hem echter aan het verstand bracht, dat dit gesteriliseerde schroefvliegen waren die speciaal ter uitroeiing van de anderen werden losgelaten, was de man nog meer verontwaardigd en vroeg hij waarom ze juist zijn woning daarvoor hadden uitgekozen.

Een geanimeerde voetbalwedstrijd tussen AB-ers

Suffisant. — Dat de aroma van de Portugese soep vitamine rijk is, bewezen de AB-ers van Suffisant, die de door airconditioned gekoelde AB-ers van het hoofdkantoor met aan het hoofd Chef Prof Poldervaart, met niet minder dan 7-1 te kloppen. De hoofdschudige van de gemaakte rommel is de reus Jhonu Walker Janse, die „still going strong" geen ontzag had voor de chef Prof. Ook Bolo Getrouw toonde geen achting te hebben, voor de chef prof, tot tweemaal toe scoorde hij, het hopeloze van het hele geval was, dat de koffie- en thee-schenker op zijn manier ook het bureau van de chef-prof bekogelde om de zeven doelpunten, vol te maken.

Celestina, de bureau ijdeltuit met rosse wangen, had van de zeven goals genoeg.

Eenmaal slipte hij zeep door bij de leeuw Mason en deponeerde daar één goal tot vreugde van het gekoelde kamp, die zich onherbarmelijk de kelen hees schreeuwden. Chef trainer Reitsma met sigarettepijpje in de mond achter de lijnen had veel schik. Chef prof Poldervaart heeft van deze wedstrijd een souvenir ontvangen, waarmee hij jammerlijk voor enkele weken plezier kan hebben. De scheidsrechter treft geen verwijten, daar hij streng jollig was met z'n fluitje in de mond, dat hij naar believen deed klinken. Wanneer volgt een wederontmoeting?

„Mevrouw" komt thuis

Willemstad. — Aan de wacht deelde een vrouw de recherche mee, dat haar echtgenoot haar de toegang tot de woning weigerde. Uit een ingesteld onderzoek bleek dat "mevrouw" dronken was thuisgekomen. Zij dreigde de man in stukken te zullen snijden, en hem daarna in brand te steken. De recherche heeft de vrede hersteld.

Naar Rustoord

Willemstad. — Op Otrabanda werd een dame voortdurend door een heer lastig gevallen. De politie bracht de man naar de wacht en bemerkte dat hij geestelijk abnormaal was. Hij is thans naar Rustoord overgebracht.

Het verkeerd verkeer

Willemstad. — Het verkeer meldde gisteren 5 P.V.'s, zes lichte aanrijdingen en een zware aanrijding. Tevens werd op Emmastad een meisje door een personenauto aangereden. Ze reed met haar autoped over de weg en kwam plotseling onder een auto terecht. Het kind werd in het Sanatorium opgenomen met een hersenschudding en lichte verwondingen.

New Yorkse Beurs

New York. — De NY-effectenbeurs opende gisteren onregelmatig en rond het middaguur hadden fractionele stijgingen de overhand. De vliegtuigfondsen traden op de voorgrond onder leiding van Boeing. In het laatste beursuur vonden omvangrijke winstnemingen plaats en de ticker raakte bij de omzet ten achter. De markt sloot gedrukt doch de vliegtuigfondsen boekten een stijging tot vier punten.

Aantal verhandelde fondsen 1236; hoger 348; lager 638; onveranderd 254; aandelenomzet 3.100.000; obligatieomzet $ 5.140.000.

Hierbij geven wij met grote vreugde kennis van de geboorte van onze dochter

JOYCE HELENA THEODORA

J. TH. A. van LEEUWEN
H. J. van LEEUWEN-WAARSENBURG

Curaçao, 1 December 1954

Tijdelijk St. Elisabeth's Gasthuis.

Gebrek aan samenwerking

Vruchtensappen fabriek kan niet tegen concurrentie op

's-Gravenhage. — In het verslag van de commissie voor de rijksuitgaven van de Tweede Kamer der Staten Generaal wordt ter zake van het verslag van de Algemene Rekenkamer over de controle op het beheer van het Welvaartsfonds Suriname, betreffende het jaar 1950, medegedeeld:

De mededelingen van de Rekenkamer omtrent de gang van zaken ten aanzien van de geldlening die in 1949 door het Welvaartsfonds van de N.S. Surinaamse Vruchtenteelt en Conserven Maatschappij is verstrekt, gaven een der leden van de commissie aanleiding tot het maken van enige opmerkingen. Dit lid had namelijk te dezer zake inlichtingen ontvangen, die op verschillende punten af wijken van de voorstelling, die in het verslag wordt gegeven. Zo wordt daarin opgemerkt dat de toegezegde deskundige uit Nederland nimmer is gearriveerd.

In feite zou echter de bedrijfsleider van een belangrijke fabriek in Nederland die krachtens zijn beroep veel met de apparatuur voor vruchtenverwerking te maken had en bovendien daarvoor speciaal was opgeleid naar Suriname zijn gezonden. Volgens de informaties aan het bedoelde lid hierover verstrekt zou de deconfcture van de N. V. o.m. aan de volgende factoren te wijten zijn:

1. Het verwerpen door de Staten van een voorstel van het gouvernement om evenals in Amerika een export subsidie op vruchtensap te geven, met als gevolg dat het Surinaamse product duurder was dan de qualitatief betere Amerikaanse producten.
2. De onmogelijkheid om het de citrusplanters tot enige vorm van samenwerking te komen. De toenmalige gouverneur onder wiens leiding de diverse besprekingen zijn gehouden, zou geconstateerd hebben, dat door gebrek aan medewerking van de zijde van de planters, die een redelijk voorstel van deelnemende Nederlanders verwierpen, een vruchtbare samenwerking niet mogelijk was.

De commissie stelt de Kamer voor aan de minister te verzoeken zijn mening omtrent bovenstaande kenbaar te maken.

Lindeteves-statuten worden gewijzigd

Amsterdam. — In een op tien December aanstaande te houden buitengewone vergadering van aandeelhouders der N.V. Lindeteves zal een voorstel tot wijziging der statuten in behandeling komen. Deze wijziging brengt in wezen geen verandering in de tegenwoordige statuten, doch heeft in hoofdzaak tot deel een modernisering en een meer logische redactie van de bestaande statuten. Onder meer zullen de ingekochte eigen aandelen buiten beschouwing blijven inzake stemrecht en winstverdeling. Voor de leden van de raad van bestuur wordt een leeftijdsgrens aangegeven. De commissarisbelasting zal voor rekening van de vennootschap komen en bij een eventuele liquidatie zal het meerdere boven het nominale kapitaal alleen ten voordele van aandeelhouders worden gebracht.

Voetbal

Engeland slaat Duitsland met 3—1

Londen. — Engeland heeft de interland-voetbalwedstrijd tegen Duitsland in het Wembley-stadion met 3—1 gewonnen. Bij de rust had Engeland een 1—0 voorsprong.

Nader wordt vernomen, dat de vier (en niet: twee) wagons, die uit de rails liepen vrijwel totaal vernield werden. Zij moeten met snijbranders uit elkaar gesneden worden, om de mensen, die er zich in bevinden te bereiken.

Het aantal gewonden zal zeker tot 50 oplopen. Er schijnen nog altijd levenden zich in de wrakstukken te bevinden — zo is door een officiële woordvoerder medegedeeld. Enkele paters Dominicanen, die zich in de trein bevonden hebben in de eerste instantie de zorgen voor de gewonden en stervenden op zich genomen.

89.000 Engelse supporters en 12.000 Duitsers woonden de wedstrijd bij. De Duitse ploeg speelde een tot twee klassen minder dan tijdens de wereldkampioenschappen, waar het — zoals bekend — de titel behaalde. Weliswaar zaten in de Duitse ploeg nog maar drie spelers, die ook in de „wonderploeg" van Bern waren opgenomen. Verschillende van de Duitse debutanten bleken stuntelige leerlingen tegenover de geroutineerde Engelse beroepsspelers.

De trein die de Duitse supporters naar huis zou brengen, is nabij Louvain gederailleerd. Onofficiële berichten spreken van 15 doden en 20 gewonden. De locomotief en twee rijtuigen sprongen uit de rails ongeveer 200 m. van de brug over de rivier de Djile in de buitenwijken van Louvain. De machinist en de stoker werden gedood.

Begroting van MINVOR

Sticusa richt zich volgens minister voldoende op de West

Bezoek parlementaire missie aan rijksdelen in overweging

's-Gravenhage. — In de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer van de Staten Generaal over de begroting van MINVOR zegt de minister o.m. met zeer veel voldoening kennis te hebben genomen van het feit, dat algemeen wordt toegejuicht dat aan de Overzeese Rijksdelen op cultureel en wetenschappelijk gebied bijstand zal worden verleend. Ten aanzien van de uitgesproken verwachting dat nauwlettend zal worden toegezien dat geen politiek onbetrouwbare lieden, hetzij communisten, hetzij fellow travelers uitgezonden zullen worden, kan verzekerd worden, dat zulks reeds geschiedt en blijft geschieden. Naar de gevoelens van de minister kan niet (meer) gezegd worden dat de Sticusa zich te weinig op de West richt. De activiteiten gericht op de West zijn sedert 1950 aanzienlijk toegenomen zoals o.m. blijkt uit het voor het culturele programma uitgetrokken bedrag dat in 1950 rond Nf. 324.000 was en in 1954 rond Nf. 800.000 is.

De samenwerking tussen de Franse, Engelse en Nederlandse instituten die steun geven aan de ontwikkeling van Frans- Brits- en Nederlands Guyana zal zich inderdaad beperken tot het uitwisselen van gegevens. De vraag of samenwerking tussen deze organen mogelijk is, is de minister geneigd bevestigend te beantwoorden doch dit staat primair ter beoordeling van de autoriteiten ter plaatse.

Aan de vele leden die het noodzakelijk achten dat parlementaire missies van de verschillende rijksdelen bij elkaar op bezoek gaan om het Koninkrijk tot een levende gemeenschap te maken, deelt de regering mede dat zij gaarne, nadat het Statuut is bevestigd en afgekondigd, met de beide landsregeringen terzake in overleg zal treden.

Op de vraag van sommigen over de wijze waarop de belangstelling van de Nederlandse jeugd kan worden gewekt, antwoordde de minister, dat bij Kon. Besluit van 28 Mei een nieuw algemeen leerplan voor de Openbare Hoger Burgerscholen A en B is vastgesteld en in September in werking trad, waarbij de omschrijving van de leerstof in aardrijkskunde en staatsinrichting in overeenstemming is gebracht met de veranderingen die in de afgelopen jaren in de staatkundige opbouw van het Koningrijk zijn voorgekomen. Het nieuwe leerplan biedt aldus de gelegenheid ruime aandacht te schenken aan de aardrijkskunde en de staatsinrichting van Suriname, de Nederlandse Antillen en Nieuw Guinea. Hierop is bij circulaire van zijn ambtenoot van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen nog eens in het bijzonder de aandacht gevestigd van de directeuren van de Rijks- en Gemeente HBS-en en de rectoren van de openbare- en gemeentelijk Lycea.

De Kamer moge er — aldus de memorie — van verzekerd zijn dat de kwestie van de intensivering van de belangstelling in het bijzonder van de jeugd voor Suriname, de Nederlandse Antillen en Nieuw Guinea de volle belangstelling heeft van de minister.

Chicago. — De uit Italië geboortige Nobelprijswinnaar dr. Enrico Fermi, die de eerste Amerikaanse atoomreactor heeft geconstrueerd, is te Chicago op 53-jarigeleeftijd overleden. Dr. Fermi was ook een van de ontwerpers van de eerste atoombom.

Willy Schagen K.O.

Londen. — De Nederlandse halfzwargewicht bokser Willy Schagen heeft door k. o. van de Engelsman Howard verloren. In de derde ronde bezond Howard met twee feile stoten, gevolgd door een rechtse hoek. Schagen voor de volle tien tellen naar het canvas. Schagen moest naar zijn hoek worden gedragen.

Yoshio Shirai ernstig gewond

Tokio. — De Japanner Yoshio Shirai, die verleden week de wereldtitel vlieggewicht boksen aan de Argentijn Perez moest afstaan, is in die wedstrijd ernstig gewond geraakt.

Een bloeduitstoriting in de hersenen als gevolg van een treffen op het hoofd in de negende ronde, is geconstateerd. Shirai slaapt 22 uur per dag en moet kunstmatig gevoed worden.

Bobby Callaghan overleden

Londen. — Bobby Callaghan, een 21-jarige Engelse beroepsbokser, is in een ziekenhuis overleden. Hij was Maandag avond daarheen vervoerd nadat hij in een wedstrijd was [illegible] geslagen. Operatief ingrijpen [illegible] leven niet meer redden.

Callaghan was als amateur in [illegible] 100 wedstrijden uitgekomen. Enkele jaren geleden is hij beroepsbokser geworden.

Gedeserteerd politieman krijgt wroeging

Berlijn. — Harry Dinter, een voormalig lid van het politiecorps van Hannover, die in Juni jl. naar Oost Duitsland was uitgeweken, heeft zich bij de Westberlijnse politie gemeld. Hij verklaarde vertrouwelijke inlichtingen over zijn onderdeel aan de Oostduitse veiligheidsdiensten te hebben verstrekt. Uit wroeging hierover had hij besloten zich in West-Berlijn te melden.

Singapore. — De laatste 250 Nederlandse Korea-strijders zijn, op weg naar huis, te Singapore aangekomen aan boord van de 13.000 ton metende „Cambridge".

Dwight P. Joyce, president directeur van de Glidden verffabriek in de V.S heeft eens verklaard dat Tom Sawyer met het witkalken van een schutting een verfproduct gebruikt, dat door de Egyptenaren reeds veel eerder zou zijn beproefd. Slechts in de laatste tientallen jaren heeft een systematisch onderzoek naar betere verfsoorten plaatsgevonden. Glidden heeft ten behoeve van de gewapende macht, die camouflage en andere verfsoorten nodig had, baanbrekend werk verricht. Hij beschouwde verf als een geheel nieuw product, dat moest kunnen beantwoorden aan allerlei eisen; klaar voor gebruik, niet roeren, snel drogend, niet klonteren, reukloos, wasbaar, gemakkelijk spreidbaar, enz..

Dit product is tenslotte gekomen na veel onderzoek, vele kostbare experimenten. „Project Paint" is gebaseerd op eigenschappen van latex, vloeibare rubber, die een voornaam bestanddeel is van de verf en haar de vele bijzondere eigenschappen geeft.

In 1942 werd 100.000 gallon geproduceerd. In 1953 werd 40 millioen gallon per jaar gefabriceerd in de V.S., terwijl diverse landen de verf onder licentie ging produceren.

Dwight P. Joyce heeft alle reden om op bovenstaande foto glimlachend te kijken

Twee buitenlandse journalisten bedreigd

Tijdens verzekeringsbijeenkomst van Duitse Partij

Berlijn. — Een Franse en een Joegoslavische journalist, die in West-Berlijn een verkiezingsbijeenkomst van de Duitse Partij bijwoonden, zijn door de aanwezigen ernstig bedreigd, omdat zij weigerden het „Deutschland über Alles" mede te zingen.

De buitenlandse persvereniging in Bonn heeft bij de leiding van de Duitse partij officieel geprotesteerd tegen deze handelwijze.

De bijeenkomst had plaats in het „Sportpalast". De journalisten waren de West-Duitse correspondenten van „Le Monde" en het Joegoslavische blad „Politika". Dezelfde avond werden ook nog drie studenten afgeranseld, omdat zij tijdens het zingen van het „Deutschlandlied" niet van hun stoel waren opgestaan. Partijfunctionarissen hadden hun toegeschreeuwd: „Joodse zwijnen, verraders, dus jullie zijn nog net uit de gaskamers ontsnapt, hé?" De Duitse Partij is een extreem-rechtse nationalistische groepering.

Fuertwaengler, omstreden Nazifiguur

Berlijn. — Dr Wilhelm Furtwaengler, wiens overlijden gisteren werd gemeld, was na de oorlog, ondanks zijn muzikale reputatie, die over de gehele wereld reikte, een fel omstreden figuur wegens zijn Nazi-associaties. De ganse oorlog door musiceerde hij in zijn geliefd Berlijn en bekleedde er belangrijke ere-functies onder het Nazibewind. Hij bevond zich in de stad, toen de geallieerde troepen in 1945 binnenrukten.

Een jaar lang wilden deze hem geen belangrijke functie in het muzikale leven van Duitsland laten vervullen, maar op zijn denazificatieproces in 1946 bewees hij meermalen zijn invloed te hebben aangewend om Joodse musici te helpen. Berlijn ontving hem met open armen terug en zijn officiele rehabilitatie kreeg haar beslag in 1952, toen hij de leiding van het Berlijnse Philharmonisch Orkest weer opnam.

Op het concert-podium was Furtwaengler een figuur, die men niet licht vergat. Zijn lange armen kliefde door de lucht en hij danste, schreeuwde en zong uit volle borst in pure vervoering. Vrijwel steeds dirigeerde hij zonder partituur voor zich, zelfs de meest ingewikkelde stukken. Zijn leefregel was even ingetogen als zijn verschijning. Hij at geen vlees, rookte niet en dronk geen sterke drank.

Furtwaengler is tweemaal gehuwd geweest. In 1923 huwde hij een Deense en in 1943 een Duitse uit Wiesbaden.

GREEP UIT DE AETHER

KELKBOOM.

17.30 Muziek
18.00 „Alle hens",
18.15 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Nieuws
19.15 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Muziek
20.30 Peticiones
20.55 „Nederlands Commentaar"
21.00 Cultureel Centrum Aruba.
22.00 Sluiting.

AVROS (19 m.)

17.00 Voor kinderen
17.15. Advertenties
19.45 Populaire melodieën
18.00 Jazz-muziek
18.30 Voor de gedetineerden
18.45 Nieuws
19.00 Het trio van Duykeren-
19.15 Voor de Landbouw.
19.30 Voor de jarigen
19.45 Radio Volksuniversiteit.
20.00 Advertenties
20.30 Hawaiin-band „Suara Pemuda"
20.55 Nieuws
21.00 Sluiting.

P.C.J.

8.37 Het Metropole orkest,
19.00 Nieuws.
19.17 Kun je nog zingen, zing dan mee
19.30 Sportpraatje.
20.16 „Uit en Thuis".
20.39 Intermezzo.
20.43 Brieven van luisteraars.
20.55 De Nederlandse Speeldoos
20.13 Persoverzicht.
20.23 Voor de West.
20.51 Nieuws
20.55 Avondgebed: Pater L. Verhagen O.E.S.A.
20.58 Sluiting.

CUROM (416.6 m.)

17.00 Kinderuitzending
17.15 Apéritief
17.30 Gramophoonplaten
17.45 Cumpleaños Feliz
18.15 Boletin di Noticia
18.30 Nieuws
18.45 After dinner
19.00 Voor het slapen gaan
19.30 Wat de handel biedt,
20.30 Philips Happy Family
21.00 Talentonan Curazoleña en maicha.
21.30 De toneelspeler en zijn vak
21.45 Dansmuziek
22.15 Nieuws en Sluiting.

Emmastad

WACHTDIENSTEN

Telegram Afdeling:
Van 05.30 — 23.30 kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 05.30 J. J. Roos tel. 2137
b. g. g. tel. 2406

Personeel Afdeling:

Vanaf heden 12.00 t.m. 4 Dec. 12.00 W. N. G. Broug, tel. 3072 en 2844 Hotel Negropont.

B. g. g. nadere inl. bij M. B. Lansink, tel. 4500 of tel. 2400.

Materialen Afdeling:
J. v. d. Vlis tel. 4320

C.S.M.

Rederij:
H. Poot. tel. 2570

Scheepsagentschap:
Van 07.30 — 23.00 kantoor tel. 2458/2551
Van 18.00 — 19.00 en van 23.00 — 07.30
G. H. van Leeuwen tel. 2054

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 07.30 A. Voordenhout tel 2932

THEATER ASIENTO:

„Frankentsein".

Geen kinderen beneden de 16 j.

Met dankbaarheid aan God geven wij kennis van de geboorte van onze zoon:

WILLEM RAPHAËL OSWALD

W. F. van DELDEN
N. M. van DELDEN-ZAVALA

Sanatorium „Het Groene Kruis"
2 Dec. 1954.